

Cậu Chủ Của Tôi

Contents

Cậu Chủ Của Tôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	25
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	31
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	35
25. Chương 25	37
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	42
29. Chương 29	43
30. Chương 30	45
31. Chương 31	46
32. Chương 32	48
33. Chương 33	50

Cậu Chủ Của Tôi

Giới thiệu

Một cô gái mạnh mẽ do papa mới mất nên phải tìm việc làm thêm. Cô đã trở thành giúp việc riêng l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chu-cua-toi>

1. Chương 1

Con Ngọc ngồi bên, khẽ vỗ vai nó:

- Bà Ngân nè! có fải bà đang tìm việc làm thêm ko?
- Ủk, tui đang tìm
- Ông bác tui đang tìm người giúp việc khiêm dạy thêm cho con trai ổng, bà thấy sao?
- Nhưng giúp việc thì làm sao mà học, tui chỉ làm việc bán thời gian thui
- Ủk! sáng đi học về thì wa đó làm, công việc chủ yếu là dạy cho thằng nhóc kia học thui
- Ủk! cho tui địa chỉ đi, thử xem sao.
- Ủk!

Chiều hôm sau.....

- Trời! nhà gì mà to thế nhỉ?

Nó trầm trồ rồi bấm chuông, một người đàn bà tròn trĩnh chạy ra mở cửa:

- Cô tìm ai?
- Dạ! Đây có fải nhà bác Phong ko ạ?
- Phải, cô tìm ông chủ àk?
- Dạ.....
- Vậy mời cô vào nhà

Bước vào nhà, nó giật mình bởi sự tráng lệ của ngôi nhà, tất cả mọi thứ đều thật sang trọng, đang ngỡ ngàng với khung cảnh trước mắt thì :

- Chào cháu!

Một người đàn ông trung niên, thanh lịch trong chiếc áo thun dài tay cùng chiếc quần tây, đứng đằng sau nó

- Dạ! cháu chào bác!
- Mời cháu ngồi

Nó khẽ ngồi xuống chiếc ghế salong được trạm trổ rất công phu.

- Cháu là bạn của Ngọc fải ko?

- Dạ! Cháu đến mún xin việc ăk
- Ủk!__
- Ông bác lướt nhìn nó, rồi nói:
- Cháu học hành như thế nào?
- Dạ, 10 năm đều học sinh giỏi ạ
- Ông bác mỉm cười, lấy ra 1 tờ giấy:
- Đây là bản hợp đồng, nếu cháu đọc thấy hợp ý thì kí vào đây.
- Nó cầm lấy tờ giấy , đọc và sau 15p nó đặt bút kí vào kí vào tờ giấy.
- Vậy khi nào thì cháu đi làm đc ạ?
- Ngày mai!
- Dạ! mai cháu sẽ đến. Thưa bác cháu về.
- Ủk!
- Đôi chút về bản hợp đồng nhé:
- * tiền lương: 3tr / tháng
- * việc cần làm: dạy học cho cậu chủ, là giúp việc riêng của cậu chủ
- * thời gian làm: 13h => 20h, ngày chủ nhật từ 6h => 19h
- * hợp đồng sẽ bị hủy nếu: tùy từng trường hợp
- * thời hạn của hợp đồng: 1 năm từ khi hợp đồng được kí kết

2. Chương 2

Reng...reng...reng. Tiếng chuông kết thúc buổi học vang lên. Con Ngọc khều vai nó:

- Bà xin việc chưa?
- Xin rùi!
- Được nhận ko?
- Được__ nó mỉm cười
- Ủk! Chúc mừng bà nhé, mà cẩn thận với cái thằng nhóc đó nha
- Thằng nhóc nào?
- Cậu chủ của bà đó
- Hả? Sao fải cẩn thận zới nó? chỉ là 1 thằng nhóc thui mà!
- Nó nhỏ hơn mình có 1 tuổi ăk.
- Nhưng.....
- Rùi bà sẽ bik, tui nói bà ko hỉu đâu, thui tui về đây
- Nhưng.....

Con Ngọc chạy vụt mắt, để nó ở lại với dấu hỏi to đùng.....

Trên đường về nhà trọ, nó cứ suy nghĩ lung tung, nó lê lét từng bước nặng nề trên vỉa hè, cũng tại con Ngọc mà bây giờ nó lo lắng thế này đây, ko bik cuộc đời nó sau này sẽ như thế nào nữa, nó lại thở dài. Đầu óc nó đang rối bời , thì ...:

- Em! Đi với a ko?

Một thằng con trai, khuôn mặt có vẻ non nớt (nó nghĩ thế), đang kè kè bên nó trên chiếc SH (hần đó), nó liếc nhìn :

- Hỏi ai thế?

- Anh hỏi em đó!

- Đi với anh làm gì?_nó nhăn mặt

- Đi chơi hay đi đâu anh chở, ai lại để ng đẹp đi bộ bao giờ__ hần mỉm cười

- Cảm ơn nhưng tôi ko cần__ nó làm mặt lạnh và quay đi

- Em ko đi àk?

-....._nó ko thèm trả lời

- Hey! làm gì mà chảnh wá zậy?_hần khó chịu

- Cảm ơn! tôi vậy đấy!_ nói xong, nó đi vào 1 con hẻm, vừa đi nó vừa quay lại xem hần có đi theo ko, nhưng thật may, hần ko đi theo, nó thở phào nhẹ nhõm và đi thẳng ra ngoài, nhưng...:

- Chào em!

- Trời! __ nó giật mình

- Em định chơi trốn tìm với anh hả cưng?

Hần đúng là dai như đĩa, còn tìm cách đón đầu nó nữa chứ, mặt nó đỏ lên 1 phần vì nắng, 1 phần vì tức giận, 1 phần là chẳng còn nhiều thời gian để đến chỗ làm đúng giờ. Nó hét toáng:

- Tránh ra coi! Bộ rãnh lắm hả?

Hần nựng nhẹ má nó:

- Làm gì mà dữ wá zậy em?

Nó tức đến phát điên, nó gồng mình, đạp 1 phát vào xe hần, chiếc xe nằm nghiêng wa 1 bên (công lực mạnh thật), hần chẳng kịp nói gì thì nó đã chạy mất rồi, hần dựng xe lên , lằm bằm:

- Được lắm nhóc con! xem em tránh tôi đc bao lâu

Hần cười nhếch mép và vòng xe chạy thẳng về nhà. Còn nó thì đã về đến nhà an toàn, nó thầm tự khen rằng nó rất dũng cảm.

3. Chương 3

1 PM.....

Nó đứng trước cửa nhà ông chủ, cái tay nó run run nhấn lên cái chuông. Ngày đầu tiên đi làm sao mà run thế ko bik. Người đàn bà tròn trĩnh hôm wa ra mở cửa:

- Chào cô!

- Dạ! chào bác!

- Từ hôm nay cô là người giúp việc riêng của cậu chủ đúng ko?

- Dạ!

- Vậy cô vào nhà đi, tôi có 1 vài chuyện muốn nói với cô

- Dạ!

Nó bước vào nhà và theo chân bà bác xuống bếp, bà bác mỉm cười:

- Tôi là Phúc! ** nuôi của cậu chủ, tôi hiểu rõ cậu chủ hơn bất ai, cô là người giúp việc riêng của cậu chủ nên cần phải thận trọng, đã có bao nhiêu người làm giúp việc riêng cho cậu chủ nhưng chưa được 1 tuần thì đều xin hủy hợp đồng. Cậu chủ không phải người đơn giản đâu.

- Dạ! cảm ơn bác đã nhắc nhở!

- Thôi! cô lên phòng cậu chủ đi, cậu ấy chưa biết là có người giúp việc mới đâu nên giới thiệu cẩn thận nhé. Có cần gì thì cứ nói tôi.

- Dạ! Vậy phòng cậu chủ ở đâu ạ?

- Cô đi lên cầu thang, phòng ở tầng 2 là phòng của cậu chủ

- Dạ! Cảm ơn bác

Nó đi theo lời sự hướng dẫn của bà ** vừa đi nó vừa suy nghĩ đến lời nói của bà ** và cả lời nói của con Ngọc nữa, tại sao ai cũng nói nó nên cẩn thận với cái thằng nhóc đó chứ. Nó đứng trước căn phòng ở tầng hai, nó gõ cửa, đợi mãi mà chẳng thấy ai mở cửa nó liền mở cửa và bước vào:

- Trời ơi!

Cảnh vật huy hoàng đập vào mắt nó, căn phòng rất rộng nhưng cũng rất bừa bộn, khắp căn phòng toàn là quần áo để vứt lung tung, từ dưới sàn đến nóc tủ, nơi nào cũng là quần áo, nếu nhìn kỹ sẽ thấy sách vở cũng chung số phận nằm dưới sàn (bừa bộn quá):

- Kinh khủng quá! tại sao lại có người ở dơ thế nhỉ?

Nó liếc nhìn chiếc giường gần đó, có 1 thằng con trai đang nằm trên đó, chiếc giường cũng đã phủ đầy 1 số đồ lung tung, dưới giường là vài chiếc gối, giày dép để tùm lum, điện thoại cả 2,3 chiếc cũng nằm dưới đất lun. Nó tiến gần đến thằng nhóc đang ngủ, nó lay lay:

- Ê! Dậy đi!

- thằng nhóc im lặng

- Ê! đang lay thì thằng nhóc trở mình, nó nhìn rõ khuôn mặt của thằng nhóc. Nó lầm bầm:

- Cái mặt này quen quen nhỉ?

Nó vò đầu, bứt tóc cố nghĩ xem thằng nhóc này là ai, 5p sau nó giật mình và vội vàng chạy ra khỏi phòng:

- Ko! Ko thể nào! Chắc mình nhìn nhầm người rồi, không phải là hắn đâu.....

Nó đứng bên ngoài suy đi nghĩ lại, 15p sau nó quyết định trở lại phòng để nhìn kỹ khuôn mặt hơn, nó mở cửa ra và...:

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Người nó như đóng băng khi thấy hắn đang đứng trước mặt nó, một cái cốc đầu rõ ràng:

- Cô làm gì mà la to thế hả? mà cô là ai mà vào nhà tôi?

Nó im lặng. hình như hắn không nhận ra nó, nó định mở miệng định nói gì thì hắn lên tiếng:

- Hình như cô em phải ko?

- Cô em nào? _ nó giả vờ ngây ngô

- Sao bik nhà anh mà wa tìm vậy?
 - Bị khủng hả? nói gì ko hiểu gì hít__ nó típ tục giả ngây
 - Thôi đi! em làm như anh bị mất trí nhớ ko bằng, anh còn thù em lắm đấy! dám đạp xe anh hả?
 - Tui đâu có bik mấy ng đâu__ nó cố gắng biện minh
- Hắn im lặng, ko nói với nó nữa, hắn đứng ngay cầu thang, kêu to:
- Vúuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

4. Chương 4

Tiếng kêu làm bà ** giật mình, bà chạy nhah lên lầu, thở hổn hển:

- Có gì vậy cậu chủ?

Hắn chỉ tay vào nó, làm mặt lạnh:

- Sao lại cho ng này vào nhà hả?
- Đây là ng giúp việc mới! tên Ngân

Khuôn mặt hắn thay đổi 180 độ:

- Thế àk! vậy ** xuống dưới đi!

Bà ** xuống dưới, để lại nó với hắn, nó run run, nó sợ hắn sẽ đánh nó hay làm gì nó, đang suy nghĩ lung tung thì hắn bỗng nựng má nó:

- Ko ngờ em và anh có duyên nhỉ?
- Ai thềm có duyên với mấy ng!
- Nhưng chẳng phải em là ng giúp việc riêng của anh còn gì?
- Tui còn là cô giáo của mấy ng nữa đó!__ nó cười đắc chí
- Cô giáo ák?__ hắn tỏ vẻ ngạc nhiên
- Ủk! Cô giáo đấy!
- Bộ em lớn tuổi hơn anh hả?
- Chứ sao! 1 tuổi lun đó__ nó lại cười chế diễu hắn
- Có 1 tuổi thôi àk! chẳng nhằm nhò gì với anh đâu em!
- Sao mấy ng lì thế hả? tui lớn tuổi hơn phải gọi tui bằng chị chứ!
- Ủa? anh là chủ hay em là chủ vậy hả? anh mún kêu bằng gì là quyền của anh
- Ờk.....thì.....thì.....

Nó áp úng, bí thế rùi, tìm cách đảo ngược tình thế thui. Nó đánh trống lảng:

- Giờ tui nên làm gì đây?

Hắn bật cười, hắn định ghẹo nó thêm vài câu nữa nhưng trông mặt nó bây giờ bí thế lúm rùi, nên hắn cho wa, hắn chỉ tay vào phòng:

- Dọn phòng giùm anh đi!

Nó nhìn vào phòng và hét lên:

- CÁI GÌ? tui phải dọn cái chuồng heo này hả?

- Em vừa nói cái gì đó hả?__ hấn nhăn mặt

- Ko có gì!

Nó miễn cưỡng lê lét vào phòng hấn, cái phòng vừa rộng lại nhieu đồ đạc, bụi bặm, nó ko hiểu sao cái nhà to như thế này mà chỉ có mình bà ** ngoài ra thì chẳng còn ai là ng giúp việc cả, nên cái phòng của hấn mới kinh khủng như thế này đây. Nó gom tất cả quần áo thành 1 đống, sách vở thành 1 đống, trông nó vất vả lúm, còn hấn thì ngồi trên giường xem tivi, nó nhìn thấy hấn là tức điên lên nhưng chẳng làm gì được hấn (tội nghiệp). Nó lუმ mấy cái gối bỏ lên giường sẵn tay nó quăng mấy cái gối vào lưng hấn:

- Em làm cái gì vậy?__ hấn quay lại nhăn mặt nhìn nó

- Sorry nhá! ai bủu mấy ng ngồi đó lუმ gì?

- Em cố tình ném vào ng anh phải ko?__ hấn bực bội

- Đâu có đâu! sao toàn nghi oan cho tui thế

Hấn ầm ực way lên coi tivi típ, còn nó thì cười đắc chí, nó way lại nhìn núi đồ của hấn, nhăn mặt:

- Ê! giờ tui nên làm gì với đống đồ này đây?

- Thì giặt chứ làm gì! có vậy cũk hỏi.

- Nhưng nhieu thế này làm sao giặt hết?

- Cái đó là chuyện của em đâu liên wan gì đến anh!__ hấn trả lời vô tâm

Nó gằn giọng, tức tối:

- Vậy giặt đồ ở đâu?

- Ở tầng hầm đó!

- Cái gì?__ nó hét toáng

- Mún bk tầng hầm ở đâu thì hỏi bà ** đó! đừng có hét lên như thế nữa, điếc tai lúm

Nó vùng vằng ôm một đống đồ lê thê lét thết bước ra khỏi phòng và oạch.....:

- Ui da!

Nghe tiếng la, hấn chạy ra coi:

- Cái gì vậy?

Hấn hoảng hốt khi thấy nó nằm dài trên sàn nhà, quần áo thì nằm mỗi thứ 1 nơi, tay nó ôm đầu, miệng thì la lên oai oái:

- Em bị làm sao vậy?__ hấn lo lắng

- Tại đạp lên đồ của mấy ng đó

- Ai bủu ôm đồ ko gọn gàng làm gì? xem nào có sao ko?

- Tui ko sao!__ nó đứng dậy gom đồ lại và ôm xuống nhà

- Có cần anh giúp ko?

- Ko cần! công tử như mấy ng thì giúp được ai__ nó bực bội

Nó ôm đồ xuống nhà, tướng đi khắp khiêng có vẻ rất đau:

- Em có sao ko?

- Đã nói là ko sao mà! sao hỏi dai thế!

Hấn chạy xuống bếp kiu bà **:

- ** ơi! giặt giùm con đồng đồ mà Ngân đang ôm nha!

- Ủk!

Hắn way lại chỗ nó:

- Em để đồ đó cho ** giặt đi!

- Sao vậy?

- Hỏi nhieu wá! đi theo anh

Hắn kéo nó đi, để lại đồng đồ cho cho bà **:

- Mấy ng đem tui đi đâu vậy hả?

Hắn kéo nó xuống phòng y tế của nhà hắn (trùi! nhà mà cũk có phòng y tế lun). Hắn kêu lên:

- Chị Hương ơi! Coi giùm em nhỏ này bị gì vậy?

Hắn đẩy nó vào phòng, nó tỏ vẻ lo lắng:

- Định làm gì tui vậy?

- Đây là bác sĩ của nhà anh, em đừng lo

Nó lo lắng nhìn chị Hương, chị ấy mỉm cười:

- Xem nào! em đau chỗ nào?

Nó chỉ vào cái chân, nó ứa nước mắt, 1 phần vì sợ, 1 phần vì đau. Chị Hương nhấn nhấn vào chân nó, nó la lên:

- Đau!_ Nó òa khóc

Hắn vỗ vào lưng nó:

- Nín đi! Sao lúc này chịu đựng giỏi lúm mà

Nó chẳng nói gì, chỉ bik khóc mà thôi. Sau 1 lúc xem xét chị Hương cho kết luận:

- Cô bé bị bong gân rùi! Nhưng ko sao đâu sẽ lành sớm thôi

Chị Hương wấn băng cố định cho nó, rồi dẫn nó hạn chế đi lại để vết thương mau lành. Thế là hum đó nó được về sớm, còn dc hắn chở về nữa. Ngày đầu tiên làm việc nó lại biến thành thương binh.

- Mai em ko phải đi làm đâu!

- Ko đi làm lấy gì ăn!

- Anh ko trừ lương đâu, chân căng vậy đi làm cái gì!

Nói xong hắn chạy mất lun, để nó lại với sự bất ngờ,” tại sao hắn wan tâm ình thế nhỉ?”

5. Chương 5

11h30” PM

Nó lẩn wa lẩn lại trên chiếc giường nhỏ, sau khi học bài xong thì nó ko thể nào ngủ dc, trong đầu nó cứ hiện lên hình bóng của hắn, những cử chỉ hồi chiều của hắn khiến nó rung động rùi àk?. Nó tự hét lên trong suy nghĩ ” ko thể nào” nó lắc lắc cái đầu ọi suy nghĩ tan biến, nó nhắm tịt mắt lại, nó ôm chặt gối ôm, bây giờ ko gian trở nên tĩnh lặng, tiếng tích tắc của đồng hồ đưa nó vào giấc ngủ 1 cách nhẹ nhàng.....

6 AM

RENG.....RENG.....RENG.....

Nó khua tay đẩy cái đồng hồ vô duyên xuống đất, nó lồm cồm bò dậy, mắt nhắm mắt mở nó nhảy xuống giường và.....:

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!__ nó hét

Nó nhảy tưng tưng bằng 1 chân (ai bảo ngu! chân bị đau mà nhảy như khi) nó suýt xoa:

- Trùi ui! đau wá!

Nó lê từng bước vào phòng vệ sinh, 15p sau nó bước ra với đồng phục chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, tất cả đã sẵn sàng cho 1 ngày mới. 6h30” là vào học rồi, mà chân nó thì bị đau ko thể nào đi nhanh đc, nó lê lét ra khỏi nhà trọ, way mình khóa cửa, nó lằm thằm:

- Kiểu này trễ học mất thui!

Nó đi cà nhắc ra ngoài đường, cố gắng đi nhanh cho kịp giờ học, trông nó tội nghiệp lúm, bỗng:

TIN.....TIN.....TIN.....tiếng còi xe của ai đó vang lên sau lưng, nó way lại, là hấn đó:

- Chào em! Chân sao rồi?__ hấn mỉm cười

- Chân tui ko sao cả!__ nó gần giọng

- Có cần anh chở đi học ko?

- Ko cần! Tui đâu dám làm phiền mấy ng!

- Ko cần àk? Vậy thui anh đi nhé!

Nghe hấn nói vậy nó chợt nghĩ đến cái cảnh bị cô giám thị ” nả” cho 1 trận vì đi học trễ thì nó bik bây giờ ko phải lúc để làm giá, nó hạ giọng:

- Ê! vậy chở tui đi đc ko?__ nó ngượng đỏ cả mặt

- Lúc này ko cần mà! __hấn cười nham hiểm

- Nhưng bây giờ thì..... cần, ko chở nữa àk?__ nó lo sợ

Nhìn mặt nó xiu xuống, hấn bật cười:

- Thôi lên đi! nhìn em mắc cười wá

- Tui mắc cười vậy đấy!

Vừa nói nó vừa leo lên xe, nếu ko hấn đổi ý thì coi như xong, hấn đưa nó chiếc nón bảo hiểm:

- Đội vào đi! Ôm chặt lấy anh nghe chưa!

Nó ko nói gì, im lặng đội nón vào, nó ko thèm ôm hấn ” ai mà thèm ôm cái thằng hách dịch này chứ”, chiếc xe phóng nhanh trên đường, với tốc độ đó khiến nó mún xỉu trên xe lun, nhưng nó vẫn cương quyết ko ôm hấn, nó chỉ bám chặt vào chiếc áo của hấn thui, ko nắm vào áo hấn thì té ngã ra sau mất. Chiếc xe dừng lại trước trường nó, bây giờ nó mới thắc mắc tại sao hấn bik trường nó:

- Sao bik trường tui hay zậy?

- Trường này cũk là trường của anh mà, bộ ko nhìn đồng phục của em và anh giống nhau hả?

Giờ nó mới nhận ra là nó và hấn học cùng trường, đúng là oan gia ngõ hẹp, đi đâu cũk đụng mặt nhau, nó xuống xe:

- Cảm ơn! __ nó đáp lạnh lòng rồi way đi

Hấn cũk chạy đi gửi xe, mỗi ng một ngã.....

2 tiết đầu trôi wa tẻ nhạt, vào lớp ai cũng ngó cái chân wấn bằng của nó, nó làm lơ như ko có chuyện gì xảy ra, giờ ra chơi, ngoài hành lang bỗng ồn ào, nó tò mò nhìn ra cửa sổ, nó nhận ra ng đang là tiêu điểm của sự ồn ào đó là Phong, anh chàng hot boy của trường, lớn hơn nó 1 tuổi, anh ấy là ng mà đám con gái ai cũng mún có, nhưng nó thì ko, nó thôi ko nhìn ra ngoài nữa, mắt nó lại típ tục dán vào mấy công thức toán:

- Chào em!

Một tiếng nói vang lên trước bàn nó, nó ngược lên nhìn, là anh Phong, nó ngạc nhiên:

- Oh.....

- Anh là Phong! nghe nói chân em bị đau àk?

Nó dáo dác nhìn xung quanh, mọi ng đang nhìn nó, nhất là mấy đứa con gái, nhìn nó bằng ánh mắt kinh hoàng, nó lo lắng nhưng cũng mạnh dạn trả lời:

- Chân em bị đau thì có liên quan gì đến anh ?

- Anh....anh.....anh thik em! _ Phong đỏ mặt

- CÁI GÌ? _ nó sock thật rùi

Bây giờ những con mắt kia như ăn tươi nuốt sống nó, có nhỏ đứng ko nổi, có nhỏ còn xỉu tại chỗ, nó ko hề thik Phong nhưng nó phải làm sao đây, cố gắng lấy lại bình tĩnh:

- Em đã đã có bạn trai rùi! _ nó làm liều nói dối

- Vậy àk! _ Giọng Phong pùn hăn

- Em xin lỗi!

- Nhưng anh mún gặp bạn trai của em, anh mún bik bạn trai của ng anh iu là ng như thế nào!

- HẢ? _ Nó hét lên, nó bik mình sắp phải đối mặt với chính sự nói dối của mình, nó hít sâu:

- Chuyện đó em sẽ sắp xếp sau....

- Ủk! Chừng nào anh chưa gặp bạn trai của em thì anh sẽ típ tục theo đuổi em _ Phong cương quyết

Nói xong Phong bước ra khỏi lớp để lại cho nó sự lo lắng, mọi ánh mắt đổ dồn về nó, rùi nó bik lấy đâu ra bạn trai đây, nó vô đầu bứt tóc, nó mún thời gian way lại để nó tìm cách từ chối khác nhưng đã wá muộn rùi

6. Chương 6

Nó lang thang trước cổng trường, trời thì đang chuyển mưa, chân nó thì nhức lúm, đầu nó thì đang rối như mớ lòng bong, nó đang định đi về nhà trọ thì....bộp.....bộp.....1 giọt, 2 giọt, trời mưa rùi, nó hoảng hốt định chạy vào trú mưa nhưng cổng trường đã đóng rùi, nó đứng ngoài cổng trường, mưa càng ngày càng to, ng no ướt sũng, nó im lặng nhìn dòng ng đang hối hả tìm nơi trú mưa, nó thu mình vào một góc, nó cúi mặt xuống, nó òa khóc lên, tự nhiên bây h nó bỗng nhớ pa nó vô cùng, lúc pa nó còn sống, pa nó thường chở nó đi học về trên chiếc xe đạp nhỏ, những ngày mưa như zậy, pa nó ko bao h để nó ướt như thế này, tuy nhà nghèo nhưng có pa bên cạnh đối với nó rất hạnh phúc, nhưng bây h thì..... nỗi cảm xúc đang dâng trào thì.....

- Em! sao lại ngồi đây?

Nó ngược lên nhìn, là hăn, ng hăn cũng ướt nhẹp, nó vội lau dòng nước mắt đang nhòa với nước mưa:

- Sao mấy ng lại ở đây?

- Nhìu chuyện wá! lên xe anh chở về!

- Nhưng.....

- Nhanh lên! Mưa to hơn rùi kìa

Nó im lặng, vội leo lên xe hắt, chiếc xe rồ ga và phóng nhanh trong màn mưa trắng xóa..... chiếc xe dừng lại trước nhà hắt:

- Sao ko chở tui về nhà?

- Nhà anh gần hơn nhà em với lại trời mưa to wá, em cứ vào nhà đi, hết mưa anh chở về

Nó chạy vào nhà, nó đang lạnh lúm, bờ vai nó run run, hắt thấy vậy liền kéo nó lên phòng hắt, hắt lôi ra trong tủ 1 cái áo thun và cái quần thể thao, đưa cho nó:

- Em thay vào đi

- Hả? tại sao tui phải mặc cái này?

- Bộ em mún bị bệnh hả? _ hắt gắt

- Nhưng.... đây là đồ của mấy ng mà làm sao mà mặc?

- Thì cứ mặc đi, còn đỡ hơn bị bệnh!

Nó miễn cưỡng cầm lấy đồ:

- Thay ở đâu?

Hắt chỉ vào phòng vệ sinh:

- Vào đó mà thay

Nó lê cái ng ướt nhẹp vào phòng vệ sinh. 5p sau, nó bước ra với pộ đồ wá khô, áo thì rộng thùng thình, quần thì dài nhìn vướng víu lúm:

- Cái này lùm sao mà đi đây? _ nó nhăn nhó nhìn hắt

- Thì cứ ngồi im đi, có ai bắt em đi lại đâu, nhưng mà nhìn cũng dễ thương lúm

- Dễ thương cái đầu mấy ng ák!

Nói xong nó leo lên giường hắt, nó lấy trong cặp ra mấy cuốn sách, nó ngồi đó và đọc sách:

- Sao em tự nhiên thế?

- Tự nhiên cái gì?

- Lên giường con trai mà ko thấy ngại hả?

- Thì mấy ng kiu tui ngồi im, mà trong phòng ngoài cái giường có thể ngồi dc thì còn chỗ nào ngồi dc nữa đâu, ko lẽ bắt tui ngồi dưới đất

- Ờh thì..... thì ngồi đó đi

Hắt bí thế ời, nó thầm cười và típ tục đọc sách nhưng có ai bik rằng trong đầu nó đang nghĩ đến việc gì ko? nó đang tìm cách làm sao có bạn trai để đối phó với Phong, nó thần thờ nhìn trang sách đầy chữ, khiến hắt tò mò:

- Em bị làm sao vậy?

..... Nó im lặng, nó có nghe hắt nói gì đâu....

- EM! _ hắt hét lên

- Hả? _ nó giật mình

- Có nghe anh nói gì ko?

- Nói cái gì?

- Em bị sao vậy?

Có gì đó lóe lên trong đầu nó, nó quyết định nhờ vả hấn:

- Chiện là_ nó kể hết câu chuyện giữa nó và Phong cho hấn nghe và mong hấn làm bạn trai giả của nó

- HẢ?_hấn hoảng hốt

- Đi mà năn nỉ mấy ng ák

- hấn trầm tư suy nghĩ và nói:

- OK! nhưng với 1 điều kiện.....

7. Chương 7

Nó im lặng suy nghĩ, nếu điều kiện hấn ra mà nó không thực hiện được thì nó sẽ bị Phong lật mặt, nó bế tắc thật rồi, nó không còn sự lựa chọn nào cả, nó hít sâu:

- Nói đi! điều kiện gì?

- Đơn giản lắm! chỉ cần mỗi khi anh cần em là em phải có mặt ngay và em phải dọn dẹp ở chung với nhà anh. ok?

- CÁI GÌ? như vậy mà đơn giản hả?

- Đơn giản mà!_ hấn thản nhiên

- Koooooooooooo! cho điều kiện khác đi

- Em không thích thì thôi, tìm người khác làm bạn trai giả đi

- Nhưng.....

- Những lúc cần em mà không biết em ở đâu thì em dọn dẹp nhà anh ở cho tiện. đúng không?

- Nhưng tôi là con gái mà, sao lại dọn dẹp nhà con trai ở được, làm phiền gia đình anh lắm_ nó cố từ chối dứt khoát của hấn

- Có gì đâu mà làm phiền, mẹ anh thì đi ra tiệm suốt (mẹ hấn là chủ tiệm thời trang danh tiếng đó nha) mà cả năm mới về nước 1 lần, ở nhà chỉ có mình anh, bà ** với chị Hương y tế thôi

- Nhưng.....

- Em là giúp việc của anh mà, ở nhà anh cũng đâu có sao.mà anh cũng không lấy tiền ở đâu!

- Nhưng dọn dẹp nhà mấy người rồi tôi ngủ ở đâu?

- Nhà anh rộng mà em cứ lo! Thế nào? ok?

Nó im lặng, rồi khẽ gật đầu, nó đang bế tắc lắm, nó cần giải quyết chuyện anh Phong, với lại ở nhà hấn thì nó sẽ có tiền tiết kiệm đem về ẹ, nó bỗng thấy chính nó đang lợi dụng hấn, nhưng trong sâu thâm tâm nó thì không hề có ý gì với tiền tài nhà hấn cả.

Thế là ngay ngày hôm đó nó dọn tất cả đồ đạc dọn về nhà hấn, mẹ hấn có về nhà và chấp nhận cho nó ở trong căn phòng nhỏ, trên tầng hai gần phòng hấn, mẹ hấn có vẻ quý

nó lắm.

6h PM

Nó bước ra khỏi giường, hum nay chân nó gần như đã lạnh rồi, ko còn nhức nhủ nữa, nó bước vào phòng vệ sinh và 10p sau nó đi ra với bộ đồng phục chỉnh tề như mọi ngày, nó bước ra khỏi phòng, bắt đầu từ hum nay nó sẽ ở nhà hần, nó khẽ bước ra ban công, hít thở cái ko khí trog lành của buổi sáng, bỗng nó nghe giọng của hần la oai oái trog phòng, nó chạy lại:

- Cái gì vậy?_ cái cửa phòng mở toang, nó nhìn vào trong

Cảnh tượng huy hoàng chưa kìa hần đang nằm tên giường, tay thì đẩy bà ** ra, mắt nhắm tít, miệng thì cứ la lên:

- ** ra ngoài đi! con đang ngủ mà!

Thì ra bà ** đánh thức hần dậy để đi học, nhưng hần thì còn mún nướng đây mà. Bà ** lặng lẽ bước khỏi phòng, thấy nó bà ** liền nhờ vả:

- Cô kêu cậu chủ dậy giùm tôi đc ko? tôi kêu hoài mà cậu chủ ko chịu dậy!

Nó mỉm cười:

- Cứ để đó cho con!

Nói xong nó bước vào phòng hần, bà ** an tâm xuống lầu, nó lay lay hần:

- Wey! dậy đi nhóc con!

- Để yên cho con ngủ đi **_ hần vùi đầu vào chăn

- Ai là ** của mấy ng!_ vừa hét lên, nó vừa đánh lia lịa vào ng hần

Hần bật dậy, hét toáng:

- Làm gì mà đánh tui dữ vậy?

Nhìn hần bây h mắc cười lúm, mắt nhắm mắt mở, đầu tóc thì xù như tổ wạ, nó cười phì:

- Dậy đi! ko đi học hả?

- Em dám đánh anh hả bx?_ hần cười đều

- Ai là bx của mấy ng? mún chết hay sao mà nói năg lug tug wá vậy?_ nó la lên

- Ủa? hình như hum wa có ai nhờ tui làm ng iu mà

- Nhưng đó chỉ là trước mặt ng khác thôi

- Thì.....

- Ko thì thiết gì hết! dậy đi! nhanh lên!_ nó quát

Hần leo xuống giường, cuối cùng hần cũng dậy, nó hoàn thành nhiệm vụ, nó bước xuống nhà dưới. Sau 20p ăn sáng và chờ hần sửa soạn (con trai mà cứ như con gái ảk)

Hần chở nó đi học, chiếc xe dừng trước trường, nó vừa bước xuống xe thì đã bắt gặp ngay ánh mắt của bao nhiêu ng đang đổ dồn về phía nó và hần, nó đã nổi tiếng sau cái vụ từ chối anh Phong. Hần vừa rời nó để đi gửi xe thì có 1 đám con gái bu lại nó, một con nhỏ tát hần vào mặt nó 1 bạt tai đau điếng:

- Con wỷ kia! mày định làm cho bọn trai đẹp bầm lên mày hết hả?

- Mấy ng....._ nó ôm mặt, mắt nó long lên vì tức giận

- Mày mà còn mún sống thì im lặng đi nếu ko thì đừng trách bọn tao ác độc

Nó im lặng một hồi để kìm nén cơn giận như xem ra vô ích rồi, nó hít sâu và hét lớn:

- Mấy ng là cái thá gì mà tui phải sợ?

- Mày.....

Con nhỏ đó khua tay..... bóp..... nó nhắm tịt mắt lại nhưng sao lại ko thấy đau nhỉ? nó mở mắt ra, nó giật mình khi thấy ng lãnh bạt tai đó cho nó là anh Phong:

- Anh có sao ko?__ nó hoảng hốt

- Anh ko sao!

- Con nhỏ đó anh đừng thik nó, nó láo lúm!__ con nhỏ đánh nó đag cố biện minh

Anh Phong đẩy nó ra sau lưng, rùi nhìn con nhỏ đánh nó:

- Mấy cô bị gì vậy? tui có wen mấy cô àk? tui thik ai là chiện của tui, liên wan gì đần mấy cô!__ anh Phong nói có vẻ rất giận

Cùng lúc đó hấn chạy đến:

- Chiện gì vậy?

Nó ko nói gì, nhưng nhìn năm dấu tay lần trên mặt nó thì cũng đủ để hấn hỉu ra mọi chiện:

- Ai đánh em?__ hấn lo lắng

- Ko có gì!

Nói xog nó chạy nhanh vào trường, nước mắt nó bốc rơi, tại sao mọi chiện lại trở nên phức tạp như thế này, rùi ngày tháng sau này của nó sẽ như thế nào đây.....

8. Chương 8

Nó chạy vào lớp với đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt nhắm nhem nước mắt, nó trở thành tiêu điểm của cả lớp, thế là suốt buổi học nó học trong sự im lặng và rối bời, nó ko thể nào chú tâm vào bài học được. Nó cứ nghĩ tới anh Phong và con nhỏ đánh nó, nó đã làm gì sai nhỉ?.....ko bik mọi chiện sao rùi nhỉ?.....

RENG....RENG....RENG..... tiếng chuông kết thúc buổi học vang lên, sau khi chào giáo viên nó liền đi nhanh ra khỏi lớp, bước chân của nó như đang tránh né ai đó, nó đi khỏi trường, rồi hòa vào dòng người đông đúc, nó ko mún để hấn chờ nó về, nó mún tránh né khỏi sự rắc rối. Nó bước chậm rãi trên đường giữa buổi trưa nắng mà nó đâu hề bik ở trường đang có ng cuống cuống tìm nó đâu, là hấn đó, hấn lo cho nó lúm, chính hấn cũk ko bik tại sao hấn lại wan tâm nó như vậy nữa. Hấn lo lắng, chạy khắp nơi tìm nó, rùi hấn chạy về nhà thì thấy nó đang đứng trước cổng nhà:

- Sao em về mà ko đợi anh?__ hấn lo lắng

- Thì tui thik đi bộ ko dc àk?__ nó đanh đá

- Vậy về lâu chưa mà sao ko vào nhà?

- Về lâu rùi nhưng tui..... ngại

- Ngại cái gì? lúm chiện wá, zô nhà đi

Suốt ngày hum đó đầu óc nó cứ suy nghĩ lung tung, nó tò mò mún hỏi hấn sau khi nó bỏ đi có chiện gì xảy ra ko nhưng nó sợ hấn sẽ hỏi nguyên nhân nó bị đánh nên nó làm đành thôi ko hỏi, nó dạy hấn học mà đầu óc cứ đi du lịch:

- Bài này lùm sao hả?__ hấn chỉ tay vào bài tập toán

-..... nó im lặng

- EM! __ hấn hét

- Gì?__ nó giật mình

- Em làm sao vậy? hum nay em lạ lúm
- Tui có sao đâu! mà kiu tui có gì ko?
- Àk! chỉ anh bài này đi

Nó khẽ tự đánh nhẹ vào đầu mình ọi suy nghĩ biến mất, nó típ tục chỉ hấn làm bài nhưg bây h thì đến lượt hấn, hấn ko thể nào tập trung dc khi nó cúi xuống ngang tầm mắt hấn, mái tóc thoang thoảng mùi thơm, khuôn mặt đáng yêu, đôi mắt long lanh, giọng nói ấm áp của nó làm mặt hấn đỏ bừng, bỗng nhiên hấn mún chiếm đoạt nó, mún nó là của riêng hấn.(tham lam thế nhỉ?). Nó thì vẫn ko để ý đến hấn, cứ thao thao bất tuyệt mấy công thức toán:

- Hửu chưa?
- Gì? _ hấn giật mình khi thấy nó nhìn hấn với khoảng cách ngắn
- Tui hỏi là mấy ng hửu chưa?

Hấn bối rối, hấn có nghe gì đâu mà hửu, hấn bik nếu nó còn ở trog phòng hấn nữa thì sẽ có chuyện ko hay xảy ra, ngay lập tức hấn đứng dậy:

- Hửu, hửu rùi, em ra ngoài đi, anh mún tự làm bài
- Thì tui đứng đây, có gì mấy ng ko hửu thì hỏi tui
- Ko cần đâu! em ra ngoài đi

Vừa nói hấn vừa đẩy nó ra ngoài, nó hơi ngạc nhiên nhưg nó cũk bước ra ngoài, nó bước vào phòng đầu óc ko khỏi liên tưởng đến ngày mai sẽ có chuyện gì xảy ra, còn hấn thì đang nằm lăn lóc trên giường, mặt mũi đỏ hết trơn. Bật mí xíu nhak. Thật ra từ ngày hấn vừa mới bước zào trường này thì hấn đã chú ý đến nó, nhưg lúc đó hấn đang wen zới ng khác nên ko wan tâm đến nó, cho đến khi mới chia tay zới pồ thì hấn bắt nó trên đường, tiện thể liêu lĩnh làm wen lun (hấn hám gái thật).Nhưg hấn chỉ mún làm wen chơi thui nhưg hình như đến thời điểm này thì hấn có tình cảm zới nó rùi.....

9. Chương 9

6AM.....một ngày mới lại đến.....

Như mọi ngày nó leo xuống giường, vệ sinh cá nhân, kiu hấn dậy, ăn sáng và cùng hấn đi học. Đến trường mà mắt nó cứ liếc ngang liếc dọc, ko pik có ai đang dòm ngó nó ko nhỉ? thì nó vẫn là tiêu điểm của mọi ng thui, đi với 1 ng đẹp trai như hấn lại được anh Phong hotboy của trường thik thì làm sao ng khác ko nhìn dc. Nó rụt rè bước vào trường thì bị hấn nắm lại, nói nhỏ:

- Em cứ bình thường đi, ko cần rụt rè như zậy đâu, hum nay chẳng ai dám đụng tới em đâu!
- Nhưng.....
- Bye em!

Nói xong hấn chạy đi gửi xe mất tiu, hấn đúng là làm ng khác tò mò mà.

Có ai tò mò hum wa đã xảy ra chuyện gì ko? Một xíu hồi tưởng nhak:

Sau khi nó chạy đi, hấn đã nắm cổ anh Phong với nổi tức giận đang dâng trào:

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy hả?

Anh Phong ko nói gì, chỉ vào mặt con nhỏ đánh nó, hấn liền chuyển hướng sang con nhỏ đó:

- Cô đánh Ngân àk? _ hấn gằn giọng

- Tui.....tui....._ mặt nhỏ đó tái mét lun

- Cô mà còn mún yên ổn ở trog cái trường này thì tránh xa Ngân ra đi_ hấn đánh giọng, nghe dữ lúm lun

- Tui pik rùi.....

Nói xong con nhỏ đó cùng mấy đứa khác chạy đi trong sự sợ hãi, hấn có tiếng wáy phá trog trường, nên mấy nhỏ đó phải nể thui....và sau đó thì hấn hiên ngang bước vào trường để mặc anh Phong đang đứng nhìn hấn zới đầu hỏi to òng” thằng nhóc đó là ai nhỉ?”Kết thúc hồi tưởng.....

Nghe lời hấn nói nó vừa an tâm vừa nghi ngờ gì đó, nó bước vào trường, mong mọi sự bình an.....

Giờ ra chơi, nó ðag lằm bằm ôn lại mấy bài thơ để kt văn thì anh Phong lại xuất hiện ngoài cửa lớp, nó như mún chui xuống đất, nó ko mún gặp anh Phong nữa.....

- Anh mún gặp Ngân 1 lúc_ Phong nói với 1 bạn nữ trong lớp

Bạn nữ đó chẳng nói gì, way lại nhìn chăm chăm về phía nó, ra hiệu cho Ngọc ðang ngồi kế bên kêu nó:

- Bà Ngân! anh Phong kiu bà kìa!_ Ngọc khều vai nó

Nó ngược lên nhìn anh Phong và ðứng ðậy đi ra chỗ anh Phong:

- Có gì ko?_ nó lạnh lùng

- Em ko thik anh nhưg anh và em vẫn là bạn ðúng ko?

- Thì sao?

- Anh mún mời em tối nay đi ăn tối zới anh

- Tùy anh thui!

- Vậy tối nay anh sẽ ðến nhà rước em nhé, cho anh ðịa chỉ ði!

Nó thoág bối rối nhưg rùi cũng lấy lại ðc bình tĩnh:

- Ko cần rước ðâu! em tự ði ðc

- Ủk! vậy 6h tại nhà hàng Red, anh sẽ ðợi em

- Ủk!

Nó bước vào lớp, ăn tối àk? xem ra cũng hay ðấy, nó lại nghĩ lung tung rùi, nó ko thể nào bị anh Phong làm cho ðộn lòng ðc

10. Chương 10

4PM

Nó chạy sang phòng hấn, trên tay ôm ðống bài sách bài tập:

- Mở cửa coi_ nó hét lên

- Cái gì vậy?

- Học bài thui

- Sao hum nay học sớm zậy?

- Lúm chiện! _ nói xong nó chạy vào phòng hấn

- Ê! làm cái gì vậy?

- Học bài chứ làm gì? vào đây học nhanh lên!__ nó ra lệnh

Hắn nhăn mặt khó hiểu nhưng rồi cũng nghe lời nó vào học, nó cho hắn làm 1 đồng bài tập:

- Làm đi!

Hắn im lặng làm bài, trong đầu hắn thì ko khỏi nghĩ ngợi nó..... 1h30” sau.....

- Làm xong chưa?__ nó hỏi hắn

- Chưa!

- Làm gì mà lâu wá vậy?

- Thì làm bài chứ làm gì?

- Thôi! đưa tui coi

- Nhưng chưa làm xong mà

Nó ko nói gì cả, kéo tập hắn về phía nó, nó dò wa dò lại:

- Đc rồi! hum nay nghỉ ở đây nhé

Nói xong nó gom hết tập sách về phòng, để hắn lại với muôn vạn thắc mắc, mọi hum nó rất đúng h, học lúc nào cũng đúng 2tiếng rưỡi mới nghỉ nhưng sao hum nay lại

6 PM

Nó mặc cái áo thun với cái quần kaki, đầu tóc gọn gàng, nó chạy nhanh xuống dưới nhà, bắt taxi và biến mất nhanh trong hoàng hôn, hắn nhìn nó từ hành lang mà tò mò chạy theo, nó lạ thật đó

Hắn rồ ga phóng nhanh theo chiếc taxi mà nó đang ở trên đó, chiếc SH lướt nhanh trên mặt đường, như có gì đó hồi thúc sự tò mò của hắn..... Chiếc taxi dừng lại trước nhà hàng Red, nó bước xuống và đi vào nhà hàng, hắn nhanh chóng gửi xe và bước theo nó, hắn dõi theo nó. Tim hắn tự nhiên nhói lên khi thấy nó cười với ai đó(là Phong đó). Hắn mún đi ra khỏi nhà hàng ngay lập tức nhưng hắn nghĩ gì đó và ngồi lại ở một cái bàn cách xa bàn nó nhưng ngồi ở đây có thể nhìn thấy nó rõ nhất, hắn sợ ngồi gần thì nó sẽ thấy hắn.....

10p, 15p, 20p, hắn ngồi đó vừa ăn vừa nhìn nó và Phong, hắn ăn nhưng ko thể nào ngon miệng đc khi thấy nó và Phong cứ cười cười nói nói, rồi hắn bỗng làm rơi chiếc đĩa khi thấy Phong đang nhóm ng về phía nó, tay Phong chạm mặt nó, hai mắt nhìn nhau, tim hắn tự nhiên thấy đau lúm, một nỗi đau như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào vậy, hắn đứng bật dậy trả tiền và chạy nhanh về phía nó và Phong:

- Mấy ng đang làm cái trò gì vậy?__ hắn gằn giọng, mắt hắn đỏ lên

Nó và Phong ngơ ngác, nó lên tiếng:

- Làm gì vậy? sao mấy ng lại ở đây?

- Tui hỏi là em và ng này đang làm gì vậy?

- Anh Phong mời tui đi ăn tối ko dc àk?

” Phong àk? chẳng phải ng này thích em sao? em nói với anh là em ko thích hắn mà, tại sao lại ở đây với hắn chứ”hắn thâm nghĩ

- Nhưng em và ng này vừa làm gì xong?

- Có làm gì đâu! anh Phong chỉ phải hạt cơm dính trên má cho tui thui

Hắn bỗng trở nên thay đổi sắc mặt, mặt hắn giãn ra, hắn đang nghĩ gì vậy nhỉ? hắn ghen àk? Còn anh Phong thì đơ mặt ra, chẳng pik nói gì, hắn hỏi nhỏ nó:

- Ai vậy?

Nó bỗng giật mình, nó có nên nói hấn là bạn trai của nó ko? tự nhiên bây h thì nó thì ko mún nói ra cái sự lừa dối đó nữa, nhưng nó chưa kịp mở lời thì hấn trả lời thay nó lun:

- Tui là bạn trai của Ngân đó! còn anh là ai?

- Hả?__ nó hết sức ngạc nhiên

Phong khẽ mỉm cười, 1 nụ cười bùn bả:

- Vậy àk? Anh là Phong

Nó lặng ng đi khi thấy Phong cười, nó ko hề bik Phong đang rất bùn

- Em.....__ nó khê lên tiếng

- Em ko cần nói gì đâu, anh hiểu mà__ Giọng Phong trở nên bùn hấn

Hấn nhìn thấy ở nó vẻ mặt bối rối, hấn nghĩ rằng nó đã thik Phong rùi,” anh thik em và anh sẽ ko làm mất em đâu” nghĩ là làm, hấn nắm tay nó:

- Tui mượn Ngân xúu nha!

Nói xong hấn lôi nó ra khỏi nhà hàng để Phong lại với nỗi bùn vô tận.

11. Chương 11

Hấn nắm chặt tay nó, lôi đi, hấn dừng lại bên chiếc xe của mình:

- Lên xe đi!__ hấn nhìn nó, ra lệnh

- Mấy ng là cái gì vậy? mún bắt tui đi đâu?

- Anh nói là em lên xe đi! nhanh lên

- Tui ko lên! mấy ng làm gì đc tui

Sau một lúc giằng co, hấn nói gì nó cũng cãi lại,mặt hấn bắt đầu biểu lộ sự tức giận, tay hấn siết chặt cổ tay nó, lôi mạnh nó về phía hấn, mặt sát mặt, khoảng cách wá gần, hấn thì thảo bên tai nó:

- Em bướng wá rùi đấy!

Mặt nó đỏ lựng, nó vội đẩy hấn ra, nó vùng vằng cánh tay:

- Thả tui ra đi! đau wá!

Bây h hấn mới để ý rằng hấn đang siết chặt tay nó, hấn vội thả ra tay ra, một dấu lần đỏ chói hiện ra trên cổ tay nó:

- Anh xin lỗi!

- Ko cần xin lỗi đâu! tui về đây!

- Anh chở em về!

Nó ko nói gì, leo lên xe hấn, ngồi sau xe mà mắt nó cứ ứa nước mắt, nó khóc vì cái gì nhỉ?

Chiếc xe dừng lại trước nhà, nó chạy lên phòng, nó ngồi trong đó một lúc, cảm thấy sự ngột ngạt đang bao wanh mình, nó đứng dậy, đi ra lan can, nó tận hưởng cái ko khí trong lành của buổi tối, hấn thấy nó liền đi ra đứng kế bên và hướng mắt nhìn nó:

- Làm gì mà nhìn tui hoài zậy?

- Anh.....anh.....thik...em!

- Hả? cái gì?

Mặt hắn đỏ lên, hắn xoay mặt wa hướng khác:

- Ko có gì!_ hắn nói với giọng bần bả

- Khoan đã! mấy ng thik tui àk?

- Anh.....ừk.....

- Tui.....

- Em ko phải nói đâu, em thik Phong phải ko?

- Hả? Đâu có đâu

- Thui! anh bik mà! ko cần dấu đâu

- Ko có mà! Tui chẳng thik ai cả

- Vậy em có thể chấp nhận anh ko?

- Diên àk?

Hắn lặng ng đi sau câu trả lời của nó, ko bik hàm ý trong câu nói của nó là gì, nhưng rùi hắn lại nắm tay nó, ghé miệng sát tai nó thì thào:

- Em ko chấp nhận anh nhưng anh sẽ khiến em phải iu anh đó nhóc.

- Cái gì?

Mặt nó đỏ lên, nó lùi ra xa hắn, nó vung tay nó ra khỏi tay hắn:

- Nằm mơ đi! còn lâu tui mới thik mấy ng!

Hắn nhếch mép, cười với nó:

- Để coi! ai bik đc!

Nói xong hắn đi thẳng vào phòng, còn nó thì cái mặt cứ ngu ra, chẳng hiểu gì cả.

12. Chương 12

11 PM

Nó cứ lẩn wa lẩn lại trên giường, hắn thik nó ư? khó tin wá, có khi nào hắn chọc ghẹo nó ko? nó có nên típ tục cái wan hệ bạn trai giả gì đó nữa ko, đầu nó rối như tơ vò, rồi bỗng nó nhớ đến mẹ, ngày mai là thứ 7 đc nghỉ học nó sẽ về thăm mẹ để đầu óc đc khuây khỏa.....

6AM

Nó thức dậy, vệ sinh cá nhân, dọn vài thứ cần thiết vào chiếc balô nhỏ, chuẩn bị cho hành trình về nhà. Cũng đã gần 1 tháng rùi từ khi pa nó mất nó ko về nhà, tiền tiết kiệm cũng đc kha khá nên nó mún đem về ẹ.

Nửa tiếng sau nó xách balô và chạy xuống bếp:

- ** ơi! Hum nay cho con nghỉ phép 1 bữa nha

- Cô đi đâu àk?

- Dạ! con về thăm mẹ

- Ừk! thế cậu chủ đã bik cô đi chưa?

- Dạ chưa! nên con nhờ ** nhấc lại với cậu chủ là sáng mai con sẽ về sớm
- Đc rồi! cô đi đi, cẩn thận nhé
- Dạ! cảm ơn **!

Nó vui mừng chạy đi, nó leo lên xe bus mà lòng vui như mở hội, chọn 1 chỗ ngồi bên cửa sổ, nó dựa vào chiếc ghế tận hưởng làn gió mát phả vào mặt. Nhà nó ở ngoại ô thành phố, cũng ko xa lắm đi xe bus thì mất 15p thôi, vậy mà hùi đó nó đi học đc pa chở trên chiếc xe đạp, dù mỗi lần đi học mất cả nửa tiếng nhưng pa nó vẫn chở nó đi, sao tự nhiên mún way lại ngày đó wá.....Chiếc xe dừng lại tại 1 xóm nhỏ. Nó đi dọc theo con đường nhỏ sát cánh đồng. Gió dịu nhẹ len wa mái tóc. Về tới nhà rồi, một căn nhà nhỏ đơn sơ có hàng rào cây hắc ó bao quanh, trước nhà có lũ trẻ đang chơi nhảy dây, một con bé đáng nhỏ nhắn đang vẽ gì đó trên mặt đất, là em gái của nó đó, nó kêu lên:

- NGA!

Con bé ngược lên, con bé nhìn nó rồi chạy nhanh vào nhà, con bé vừa chạy vừa la to:

- Mẹ ơi! chị hai về! chị hai về!

Nó khẽ mỉm cười, nó chạy vào nhà, ôm chầm lấy con em nó:

- Nhớ chị hai ko?
- Nhớ chứ!_ con bé bẽn lẽn
- Mẹ đâu?
- Mẹ nằm trong buồng đó

Nó bước vào buồng, mẹ nó đang nằm trên tấm phản nhỏ, khẽ mỉm cười khi thấy nó:

- Con về rồi àk?
- Dạ!

Nhìn thấy mẹ mà khỏe mắt nó cay nùng, mẹ ốm hơn rất nhiều, gầy guộc hẳn. Mẹ lại bị bệnh viêm phổi, nó thương mẹ lắm, con em nó cũng ốm tong ốm teo, nó lôi ra từ chiếc balô một phong bì nhỏ:

- Con có tiết kiệm đc ít tiền, mẹ cầm đi!
- Con làm cực khổ sao ko lấy mà sài
- Ko có cực khổ đâu mẹ, con làm gia sư nên mẹ cần lo cho con đâu

Nó ko dám nói mình làm giúp việc sợ mẹ nghĩ ngại này nọ cho là nó làm cực khổ

- Ủk!

Mẹ nó cầm lấy tiền mà xót thương cho nó, nó mỉm cười rồi lên nhà trên thấp nhang cho pa, miệng nó nhẩm nhẩm” ba ơi! ở trên trời phù hộ ẹ mau hết bệnh nha pa” Nó gặt đi hàng nc mắt đa lần dài trên gò má, rồi đi xuống bếp:

- Nga ơi! đi chợ với chị ko?
- Dạ có!

Thế là 2 chị em dắt nhau ra chợ, một bó rau muống, vài con cá rô đồng, thế là đủ cho 1 bữa ăn đạm bạc. Nó và con em về nhà lay hoay dưới bếp, 15p sau đã có cơm canh thơm phức cả căn nhà. Nó cùng mẹ và con vừa ăn vừa ôn lại những kỉ niệm ngày xưa.

Cùng lúc đó, tại ngôi nhà to đùng nào đó, đang có 1 ng nổi trận lôi đình:

- CÁI GÌ? nghĩ phép mà ko nói gì với tui hết vậy trời!hết lên trước sự chuyển lời của bà **
- Cô ấy về thăm mẹ, cậu chủ thông cảm đi_ bà ** nài nỉ
- Thôi đc rồi! con ra ngoài 1 lát đây, chiều tối con mới về nên ** ko cần nấu cơm cho con đâu

” Em đi mà ko xin phép anh, dc lắm, em về rồi pk tay anh” hấn lằm bằm, rồi leo lên chiếc SH iu quý phóng nhanh đến wán bar của nhà bạn hấn để nguôi cơn thịnh nộ

13. Chương 13

10 PM

Tại wán bar Windy, hấn ngồi trong một góc tối, tay cầm chai rượu, miệng thì cứ lằm nhăm ” em về đây rồi bik tay anh” hấn say rồi, hấn ngồi ở bar từ trưa tới h, thằng Quân (bạn hấn) cứ đi ra đi vào khều tay nó:

- Tối rồi may ko định về hả?

Hấn quơ quơ chai rượu trước mặt, mắt thì mở hé:

- Tao ko về!

- Mà mày nằm ở đây lun hả?_ thằng Quân nhăn nhó

- Kệ tao! tao trả tiền là dc chứ gì?

- Mày say rồi! về đi!

- Mày đuổi tao đó hả?

- Trời! rốt cuộc cái gì làm ày ra như vậy hả?

- Ko là cái gì hít

Hấn nói rồi nằm dài trên ghế sofa, lằm đùng ra ngủ, thằng Quân chỉ bik nhìn hấn rồi lòi hấn vào phòng của Quân:

- Mày nằm ở đây đi! mai rồi về!

Hấn mở hé mắt nhìn Quân, mồm cười rồi nhắm mắt lại, hấn ngủ rồi, hấn bị gì vậy nhỉ? hấn có làm lớn vắn đề lên ko? nó chỉ đi có 1 ngày mà hấn tưng tưng như thế àk? rõ là hấn bị vắn đề rồi.

Còn nói đến nó thì.....

- Chị hai! ngủ chưa?_ bé Nga nói nhỏ vào tai nó

- Chưa! em chưa ngủ àk?

- Em ngủ ko dc?

- Sao vậy?

- Em nhớ pa.....

-

Nó im lặng, trở mình, ôm chặt lấy con em bé nhỏ, con em nó đang khóc, nó cũng khóc, 2 chị em nó nằm trên giường thút thít, nó khẽ lau nước mắt:

- Thui ngủ đi! khẽ thôi! mẹ dậy bây h!

- Dạ.....

2 chị em nó ôm lấy nhau, cố ko khóc nữa, rồi chìm dần vào giấc ngủ. Cách đó 1 khoảng mẹ nó nằm trên giường cũng đang cố lau đi dòng nước mắt, mẹ nó thương 2 chị em nó lúm, bà cũng chẳng ngờ pa nó lại mất sớm như thế, phải chi pa nó còn sống thì nó cũng đâu phải xa nhà.....

.....

6 AM

Nó đã thức dậy từ rất sớm, nó xuống bếp nấu lại phần cơm nguội tối wa, ra chợ mua vài quả trứng, sau 10p đồ ăn sáng đã đc nấu xong, nó leo lên giường, lay lay con em:

- Dậy đi! sáng rồi kìa

- um...m....m

Con em vẫn còn lưu luyến giấc ngủ, ngồi dậy, dụi dụi con mắt:

- Mẹ dậy chưa chị hai?

- Mẹ đang ngủ, em kêu mẹ dậy hay chị kêu đây?

- Để em cho..

Nói xong con pé nhảy xuống giường, leo wa giường mẹ:

- Mẹ ơi!

Mẹ nó trở mình, rồi ngồi dậy, mẹ nó mỉm cười với 2 chị em rồi bước xuống giường, em nó cũng lon ton chạy theo mẹ, còn nó thì lên nhà trên thấp nhang cho pa. Đốt nén nhang, cầm trên tay miệng nó nhẩm nhẩm:

- Xíu nữa con đi rồi, tháng sau con sẽ về, con nhớ pa nhiều lắm, pa ở trên trời phù hộ cho gia đình mình bình an nha pa

Nó cầm nén nhang lên chiếc bát để trên bàn thờ. Sau buổi ăn sáng đó, nó đeo balô lên vai:

- Con đi nha mẹ!__ nó ngậm ngùi

- Ủk! đi đường cẩn thận nha con

- Dạ! mẹ ở nhà mạnh khỏe

Con em nó thì cứ bấu chặt tay vào vạt áo của nó, mắt rưng rưng:

- Chị hai đừng đi!

- Chị hai đi rồi tháng sau chị về đem wà về cho em__ nó xoa đầu con em

- Nhưng em ko mún chị hai đi đâu__ con em òa khóc

- Thui! ngoan nào! Đừng có khóc, chị hai hứa sẽ về mà

- Hay chị hai cho em đi theo chị hai nhak

- Ngốc àk! ở nhà mà thay chị lo ẹ chứ

Con bé dần buông tay, ko nắm vào áo chị nó nữa, mặt con bé bùn rười rượi, nó rảo bước ra khỏi nhà:

- Con đi đây!

Nói xong nó chạy ra ngoài đường lớn đón xe bus, cuộc chia tay kết thúc trong nước mắt, leo lên xe mà lòng nó cứ thấy tội con em, sao mà thương con em nó wá.....

14. Chương 14

Về đến nơi rồi, nó đi bộ trên vỉa hè, bây h cũng đã 7 h sáng rồi, ngày chủ nhật nên đường phố đông đúc hẳn, vừa bước đến cổng nhà hẳn, nó đã thấy bà ** đi đi lại lại trước cổng, nó mỉm cười:

- Con chào **!

- Cô về rồi đấy àk!

- Dạ! mà ** ra đây đứng chi vậy?
- Cậu chủ đi cả ngày hôm wa đến h chưa về, tôi gọi cho cậu chủ nhưng đt ko liên lạc đc.
- Hả? cậu chủ có chơi thân với ai ko?
- Làm sao mà tôi bik đc?
- Thế bà chủ bik chưa?
- Gọi cho cậu ko đc là tôi báo bà ngay, bà lo lắng cho cậu lắm nhưng chẳng bik làm gì.
- Sao ko báo công an ăk?
- Mất tích chưa đủ 24 tiếng mà.
- Vậy bà chủ đâu?
- Bà chủ lo cho cậu đến phát ốm, đang nằm ở trong nhà đó

Nó chạy nhanh lên phòng bà chủ, nó gõ cửa:

- Vào đi!
- Nó bước vào, tự nhiên nó lo lắng cho hấn wá, ko bik hấn có bị làm sao ko nữa, nó ngồi kế bên bà chủ:
- Bà khỏe chứ ạ?
- Tôi ko sao
- Bà có bik cậu chủ thường hay chơi thân với ai ko?
- Nó có nhiều bạn lắm, làm sao mà tôi nhớ.
- Bà đã gọi cho ng thân chưa?
- Tôi gọi hết rồi, chẳng ai bik nó đang ở đâu cả
- Cậu chủ sẽ ko sao đâu, bà đừng lo
- Uhm

Nói rồi nó chạy xuống nhà, nó ngồi ngoài hiên, chờ hấn về.....1tiếng.....2 tiếng.....3tiếng..... chẳng thấy ai về cả, nó nản lòng, nhắc máy định gọi báo công an thì.....

PIN.....PIN.....

Tiếng còi xe wen thuộc wá, nó nhìn ra ngoài, là hấn, nó chạy ùa ra mở cửa và

- Đi đâu mà hôm wa đến h ko về nhà hả? pik mẹ cậu lo cho cậu lắm ko? đt thì gọi ko liên lạc đc, cậu định làm cho bao nhiêu ng phải lo lắng nữa hả?

Hấn đứng ngây ra đó, cái mặt ngu khởi chê, hấn trở mặt nhìn nó:

- Em làm chị hai của anh hùi nào vậy?

Nó pk mình đã đi hơi bị xa, tìm đường way lại thui, nó đánh trống lảng:

- Vào nhà thăm mẹ cậu đi, mẹ cậu lo cho cậu mà bệnh lun rồi đó

Nghe tới mẹ bị bệnh là hấn chạy 1 mạch vào nhà:

- Mẹ ơi! con về rồi nè_ hấn lay lay mẹ hấn

Mẹ hấn mở mắt nhìn hấn:

- Con đi đâu vậy?
- Con đi wa nhà bạn, chơi vui wá nên ngủ quên.
- Mẹ gọi cho con sao ko bốc máy?

- Điện thoại hết pin mà mẹ. thui mẹ ngủ đi

- Ủk

Nói rồi hấn đi xuống nhà tìm nó, nó đang phụ bà ** dọn dẹp nhà cửa, thì bị hấn lôi ra ngoài sân:

- Làm cái gì vậy? thả tui ra coi! __ nó hét toáng

- Hôm wa em đi đâu hả?

- Hôm wa tui về thăm mẹ, tui có nói với ** rồi mà

- Sao ko nói trước cho anh hả?

- Tại....tại.....tui quên

- Cố ý quên chứ gì?

- Làm gì có, quên thật mà

- Hay em đi với thằng nào ?

- HẢ? nói cái gì vậy?

- Em còn định dấu tôi àk? em đi với ai wa đêm rồi mún dấu nên nói về thăm mẹ chứ gì(ng gì mà đa nghi wá)

Nó tức đến sôi cả máu.....BỐP..... một bạt tai lên mặt hấn, nó dồn hết sức mà hét lên, mặc kệ cho ai nghe thấy:

- TÔI KO PHẢI HẠNG NG ĐÓ. CẬU ĐỪNG CÓ MÀ XEM THƯỜNG TÔI NHƯ THẾ.

Nói rồi nó bỏ chạy, nó chạy ra ngoài, nó bật khóc, ko ngờ nó lại bị ng khác lăng mạ như vậy. Còn hấn thì cứ đứng ngây ra, hấn nói gì sai à? hấn chợt nhận ra hấn ko nên đứng đây, hấn chạy theo nó, vừa ra tới cổng hấn đã thấy bóng dáng nhỏ bé ấy khuất dần phía xa, hấn chạy theo, mong nó chịu đứng lại nghe hấn nói.....

15. Chương 15

Nó chạy đi trong cái nắng gay gắt của buổi trưa, nó khóc, nó ghét hấn, nó ghét những lời mà hấn nói ra, nó ko phải loại ng đó, mà hấn cái thả gì mà dám nói nó như thế chứ? Nó ngồi gục trong một ngõ hẻm vắng ng, nó ngồi đó và khóc, nhìn nó thật đáng thương.

Còn hấn thì cứ chạy đi tìm kiếm nó, hấn hối hận vì những gì mình đã nói (ai bảo ngu) hấn chạy đi khắp nơi, hấn vô tình chạy wa ngõ hẻm mà nó đang ngồi, hấn ko thấy nó ngồi ở đó, rồi hấn lại chạy đi những nơi khác, hấn đi khắp nơi.

2 PM

Trời đã chiều, cái nắng cũng dịu đi, nó ngồi đó cũng mấy tiếng rồi, nó chán nản đứng dậy, nó bước đi, nó đi ra bờ sông (ra đó lùm gì nhỉ?) nó nhớ lại lời pa nó nói khi còn sống ” Khi nào con buồn thì hãy ra bờ sông, lượm những viên sỏi, dùng hết sức lực và ném xuống sông, lúc đó con sẽ thấy tâm hồn mình thanh thản hơn rất nhiều”.

Bờ sông đang ở trước mặt nó, nó lượm những viên sỏi và ném mạnh xuống sông, nó nhìn wanh, xung wanh ko có ng, thế là nó hít 1 hơi thật sâu, hét to:

- DUY KHOA! TÔI GHÉT CẬUUUUUUUUUU!!!

Nó ngồi phịch xuống đất, lại típ tục lượm sỏi và ném thì bỗng một giọng nói wen thuộc vang lên sau lưng nó:

- Anh xin lỗi!

Giọng nói ấy âm áp và sâu lắng, nó bik đó là ai mà, nó ko thèm way lại nhìn, nó làm thình và típ tục ném sỏi xuống sông, miệng thì cứ lầm bầm ” đồ xấu xa, đáng ghét”

- Anh xin lỗi!

Cái giọng nói ấy lại vang lên, nó bắt đầu cảm thấy bức bối, nó vẫn làm thình, lần này nó ko cầm từng viên sỏi mà ném, nó cầm cả nắm to, ném xuống sông, những viên sỏi thể hiện cho sự tức giận của nó đã đến cực đỉnh

- Em định ném hết sỏi xuống sông à?_ hấn ghẹo nó (có bị gì ko trời? bây h mà còn ráng ghẹo nữa)

Nó phát điên lên với hấn, nó đứng dậy hét to hết mức có thể:

- ỪK! TUI ĐỊNH NÉM CẢ CẬU XUỐNG SÔNG ĐÁY! LÀM ƠN ĐỂ TUI YÊN ĐI.

Hấn bắt đầu thấy hoảng, có lẽ là nó ghét hấn lúm rùi, hấn thấy lo lắng khi thất mắt nó sừng húp, bờ vai nó run lên vì tức giận, hấn đến gần bên nó:

- Anh xin lỗi! anh bik anh đã nghĩ lầm về em.....

Ngắt ngang lời hấn, nó way đi :

- Tui ko cần lời xin lỗi của cậu đâu, hum nay tôi sẽ ko làm ng giúp việc hay gia sư gì cho cậu nữa. Tui sẽ ra ngoài ở, tui xin cắt đứt hợp đồng.

- Em! anh xin lỗi!

Hấn biết mình sắp mất đi ng mà hấn iu rùi, hấn wá ngu ngốc khi nói ra những lời đó, bây h xin lỗi đúng là muộn màng wá rùi.

Nó làm lơ lời hấn nói và bỏ đi, trời cũng dần kéo mây đen rùi, trời lại sắp mưa, nó tranh thủ đi về nhà hấn dọn dẹp đồ rồi đi tìm nhà trọ mà ở chứ ko tối nay lại ở ngoài đường mất. Hấn cứ lẻo đẻo theo nó, luôn miệng nói xin lỗi nhưg nó chẳng thèm nói gì.

16. Chương 16

- Em! đừng đi mà! anh xin lỗi!

Nó làm lơ lời hấn, nó gom tất cả quần áo bỏ vào chiếc vào balô, nó mún đi ra khỏi cái nhà này, nó ko mún nhìn thấy hấn nữa, nó ghét hấn, nó đâu là gì của hấn mắc mớ gì hấn lại nói nó như vậy. Nó đứng dậy, xách chiếc balô đi ra khỏi phòng.

- Em đừng đi mà!_ hấn nắm nhẹ tay áo nó

- Thả tui ra đi!_ nó lạnh lùng

- Anh xin lỗi!

Nó đi thẳng ra khỏi phòng, nó bước xuống lầu đã thấy mẹ hấn đang ngồi ở phòng khách, nó khẽ cuối đầu chào bà :

- Thời gian wa đã làm phiền gia đình bà, cháu xin cắt đứt hợp đồng.

Bà liếc nhìn hấn, hấn bắt gặp đc ánh mắt mẹ đang nhìn mình hấn liền nhìn bà lắc đầu lia lịa, tỏ ra ko mún nó phải đi. Bà như hiểu đc ý của con trai cưng, bà liền nhìn wa nó:

- Cô mún cắt đứt hợp đồng thật àk? có lí do ko

- Dạ! cháu ko mún làm giúp việc cho cậu ấy nữa

- Cô vừa làm đc nửa tháng, cô phải bồi thường cho chúng tôi đó

- Nhưng trong hợp đồng đâu có nói đâu ạ

- Bây h thì có rùi đấy, nếu cô làm đc 1 tháng thì lúc đó cô nghỉ ko cần bồi thường đâu.

Nó cảm thấy như mình đang bị dồn vào đường cùng vậy, rõ ràng bà chủ đang cố ý giúp hấn giữ nó lại mới nói đến cái chiện bồi thường đó. Nó phải làm sao đây, bỗng hấn lên tiếng:

- Em có thể làm thêm nửa tháng nữa, có đc ko?

Nó bik bây h mà đi thì sẽ mất nhieu tiền để bồi thường, mà nó thì tiền ko có , tiền dành dụm đc thì đưa ẹ hết rùi, nó khẽ lên tiếng:

- Nếu cháu làm thêm nửa tháng nữa cháu có thể nghỉ việc mà ko phải bồi thường chứ ạ?

- Ủk! _mẹ hấn khẽ mỉm cười

- Vậy cháu sẽ làm nửa tháng nữa

Nó sẽ làm cho xong nửa tháng còn lại, trong thời gian này nó sẽ chỉ làm việc nhà thui, ko ở bên cạnh hấn nữa... ý nghĩ của nó bị dập tắt khi mẹ hấn lên tiếng:

- Nửa tháng này cô phải làm cho con trai tôi đứng đầu bảng trong kì kiểm tra tháng và phải làm cho nó bỏ cái thói lì lợm đi.

- HẢ? Cháu.....

- Nếu cô ko làm đc thì tháng này cô sẽ ko có tiền lương và phải bồi thường nữa.

Mặt nó tái đi theo từng lời nói của mẹ hấn, còn hấn thì cứ cười mỉm, hấn iu mẹ hấn lúm, mẹ hấn đang tạo đk cho nó đc gần hấn mà.

- Cháu bik rùi ạ!

Nó vừa dứt lời hấn liền cầm lấy chiếc balô của nó đi 1 mạch lên lầu, nó hoảng hốt chạy theo hấn. Mẹ hấn nhìn theo 2 ng mà lắc đầu cười mỉm, bà lằm bằm:

- Mẹ tạo đk cho con hết mức có thể rùi đó cậu con trai của mẹ

Hấn bỏ cái balô vào phòng nó, hấn đi ngang wa nó, thì thảo vào tai nó:

- Ko đc giận anh nữa, nghe chưa?

Nó định chu mỏ lên cãi thì đã hấn đã đi xuống lầu mất rùi. Tại sao hấn cứ ra lệnh cho nó thế nhỉ? ” tui ghét cậu! còn lâu tui mới tha thứ cho cậu” nó cứ tự nói 1 mình như thế, còn hấn thì đang âu yếm mẹ hấn dưới nhà:

- Con iu mẹ lúm

- Con thik con bé đó đúng ko?

- Dạ.....con....._ mặt hấn đỏ ửng

- Mẹ bik mà, ko cần mắc cỡ đâu, mà con đừng nên ghen như vậy chứ, con bé đó chưa là gì của con mà

- Mẹ nghe thấy àk?

- Ủk! tội nghiệp con bé

- Con bik rùi, con sẽ ko như vậy nữa đâu

- Nếu mà con bé còn đòi cắt hợp đồng thì mẹ ko giúp con nữa đâu, ráng mà trong nửa tháng này làm con bé nguôi giận đi

- Dạ! con bik rùi! iu mẹ nhieu nhieu

Nhìn hấn cứ như còn nhỏ lúm ák, nũng nịu như em bé, vì là con cưng nên mẹ hấn chỉ bik cười xòa, giúp đỡ hấn đằng sau thui, mẹ hấn cũng quý nó lúm mà

17. Chương 17

6 AM

Nó thức dậy sau giấc ngủ chẳng mấy ngon, tối wa nó thức khuya để học bài, leo lên giường thì lại nghĩ lung tung. Chuẩn bị xong tất cả để đi học, nó xách cái cặp chạy nhanh xuống lầu:

- Con chào **!_nó cười tươi
- Chào cô! _ bà ** cười nhìn nó
- Dạ! Chào ** con đi học
- Sao cô đi học sớm vậy? Cô ko đi cùng cậu chủ àk?
- Dạ ko ạ! con ko mún làm phiền cậu chủ đâu.
- Ủk!
- Vậy con đi nha! có gì ** kiu cậu chủ dậy dùm con nhak!
- Ủk! mà cô ko ăn sáng àk?
- Con lên trường ăn cũng đc. Thui! con đi nhak!
- Ủk! cô đi cẩn thận!
- Dạ!

Nói rồi nó chạy nhanh ra ngoài, nó dạo bước trên vỉa hè, buổi sáng ko khí thật trong lành, nó thik đi bộ để tận hưởng cái trong lành chứ ko hề thik bị gió tạt mạnh vào mặt như những lần hấn chở nó đi học. Nói là ko mún làm phiền cậu chủ nhưng thật ra nó chẳng mún cái cậu chủ đáng ghét đó chở đi xúu nào. Đi với hấn chẳng khác nào chuốc họa vào thân.

Nó bước vào lớp, mọi ánh mắt ko đổ dồn vào nó nữa, nó thầm cầu nguyện ọi sự bình an, nó khều vai Ngọc:

- Xuống cantin ko?
- Ủk!

Nó chơi thân với Ngọc hơn từ ngày nó về làm ở nhà hấn, nó quý Ngọc lúm. 2 đứa tung tăng xuống cantin, Ngọc khê lên tiếng:

- Công việc của bà nay sao rồi?
- Bình thường thui! nhưng tui ko ưa gì cái thằng nhóc đó cả
- Thì tui nói trước với bà rồi mà, thằng ko có hiền đâu
- Nó cứ toàn xưng anh zới tui trong khi đó nó nhỏ hơn tui một tuổi, nghe mà phát bực
- Kệ nó đi! nó đc chiều chuộng từ nhỏ rồi, hùi đó nó có chị hai, thì nó hiền queo àk! nó sợ chị hai nó lúm
- Zậy chị hai nó đâu? tui đâu có thấy!
- Chị hai nó theo pa wa Mĩ làm, rồi bị tai nạn, wa đời rồi.
- Trùi! vậy hả?_ nó kinh ngạc
- Ủk! kể từ đó, chẳng ai dám nhắc đến chị hai nó nữa, ai mà nhắc là nó nổi cẩu lên, trông kinh lắm
- Và nó lì lợm, wáy phá như bây h cũng sau khi chị hai nó mất hả?
- Ủk! Bị kích động đó mà

Câu chuyện về chị hai hẳn làm nó thấy có gì đó buồn mang mắc trong lòng, ko ngờ hẳn cũng có chị hai, lúc đầu nó cứ tưởng hẳn là con 1, sao tự nhiên thấy thương hẳn wá, nếu chị hai hẳn còn sống thì hẳn đâu có là ng như vậy.

Nguyên buổi học nó cứ suy nghĩ về hẳn, dạo này nó kì lúm, cứ hay nghĩ đến hẳn thui, nó ko thể nào thik hẳn đc, phải làm sao để mang cái suy nghĩ nó thik hẳn bỏ vào thùng rác càng nhanh càng tốt.

Ra về rồi, nó tung tăng bước ra khỏi trường, nó cố gắng dẹp tất cả các suy nghĩ wa 1 bên, vừa bước đc 1 đoạn thì.....

- Á! __ nó hét lên

Hắn chạy xe chặn ngay trước mặt nó, hẳn nắm chặt tay nó, mặt hẳn nhăn lại, có vẻ rất tức giận:

- Sao hùi sáng em ko đợi anh hả?

- Kệ tui! __ nó gắt lại

- Em.....! hẳn xiết chặt tay nó

- Đau! thả tui ra coi

- Anh ko thả! lên xe! NHANH! __ hẳn ra lệnh

Nó tức đến sôi máu, nó chưa nguôi giận chuyện hẳn chửi nó, bây h lại thêm cái chuyện vô duyên này nữa, nó thik đi bằng gì hay với ai là chuyện của nó, mắc mớ gì đến hẳn đâu:

- KO! tại sao mấy ng cứ pắt tui làm theo ý của mấy ng hoài zậy hả?

- Vì anh là cậu chủ của em, nghe chưa hả?

Cái chữ “cậu chủ” bay thẳng vào tai nó, hẳn là cậu chủ của nó, phải nghe lời hẳn àk? Nó ghét cái chữ cậu chủ đó, nhưng vì sự bình yên của nửa tháng còn lại, chỉ nửa tháng nữa thui nó sẽ tìm công việc khác. Nó lặng lẽ leo lên xe hẳn, mặt nặng như wả ta trăm kí, nó phùng mang trợn mắt, nhìn lưng hẳn (sao ko nhìn đằng trước mà nhìn đằng sau nhĩ?) Nó lầm bầm ” ng gì đâu mà đáng ghét, tui mà là mẹ cậu, tui cho cậu ăn cả chục kí ” bánh tét” mỗi ngày, xem cậu có dám ngang ngược nữa ko[IMG]img.*/zingforum/skin/images/smilies/KhiCon/monkey53.gif[/IMG]”

- Em nói gì vậy hả?

- Có nói gì đâu __ nó giật mình

- Dám nói xấu anh là bik tay anh

- Ai thêm nói xấu mấy ng

- Ai bik đc.....

Hắn rồ ga, chiếc xe phóng nhanh trên mặt đường.....Đằng xa, ở 1 góc khuất, 1 ng lầm bầm:

- Thì ra em và thằng đó chỉ là cậu chủ và giúp việc thui àk? Vậy anh ko ngại, đem em về bên anh đâu

18. Chương 18

2 PM

Nó đứng trước cử phòng hẳn, 1 tay mở cửa, 1 tay ôm cả chồng sách nâng cao, nào là toán, văn, lý, hóa,.....đủ thứ hít lun, nó bước vào:

- HẢ? __ nó hét lên ngạc nhiên, tay dụi dụi mắt, ko thể tin nổi

Cảnh tượng huy hoàng chưa kìa, hấn đang nằm trên giường, hình như là đang ngủ, nhưng điều đó làm nó ngạc nhiên, điều làm nó ngạc nhiên là phòng hấn hum nay sạch sẽ đến mức lạ thường, ngoài ra 1 ng ko bao h học bài như hấn, mà hấn lại ngủ kế bên cuốn bài tập toán, cây bút để kế bên vẫn chưa đóng nắp. Có nhìn nhầm ko nhỉ? Nó định lay hấn dậy nhưng thấy hấn ngủ ngon wá nên thôi, nó lằm bằm ” cho 15p đó, ngủ đi, đồ hách dịch” Nó đến gần bên hấn, nó bắt gặp cảnh tượng đang ngủ của hấn.” Ko ngờ cậu cũng đẹp đó chứ” (trước h ai cũng thấy hấn đẹp, có mình nó ko nhận ra thui). Mái tóc ngắn phủ xuống, đôi mắt to, lông mi rậm,..... bỗng mặt nó đỏ lên, cái gì vậy? nó tự cốc vào đầu mình, nó ko có thik hấn, nó đi nhanh ra ngoài, miệng cứ nói nhảm” tui ghét cậu, tui ghét cậu” (Đang lừa dối bản thân đây mà)

- AI ZÔ PHÒNG TUI ĐI RA MÀ KO ĐÓNG CỬA ZẬY HẢ?_ hấn hét lên

Nó đứng ở ngoài giật mình, nó nép bên cửa, nhìn vào bằng ánh mắt hơi sợ hãi

Ánh mắt của hấn liền hướng về nó:

- Em phải ko?

- Tui... tui... tui ra ngoài lấy sách nên wên_ nó lằm liêu nói xạo

- Em vào đây làm gì?

- Đến h học rùi! tại thấy mấy ng ngủ nên tui.....

- Sao hum nay học sớm vậy?

- Thì bà chủ nói phải làm ấy ng đứng đầu bảng trong kì kiểm tra tháng này mà

- Thui đc rùi! học thì học

Hấn đứng dậy, ngồi vào bàn học, miệng còn ngáp ngủ, tự nhiên sao bây h nó thấy hấn khác lúm, lạnh lùng hơn rùi, hấn lạnh nhạt với nó hấn, lại dữ hơn nữa chứ, lạ wá.

Nó lấy bài tập ra cho hấn làm, nhưng trong lòng thì cứ nghĩ lung tung cả lên:

- Em ra ngoài đi! để anh tự làm đc rùi

- Sao vậy?

- Anh mún tự mình làm bài, ko hỉu anh sẽ kiu em vào

- Ừk!

Nó lặng lẽ bước ra, cái gì vậy nhỉ? rõ ràng hấn lạnh lùng hơn thật rùi, nó đã wen với 1 ng luôn wan tâm đến nó, lun bắt buộc nó làm theo, lun mún nó ở bên cạnh. Hấn khác wá

Cái cửa phòng đóng lại, hấn gục mặt xuống bàn ” cách này chỉ tao sao khó làm thế chứ”

Hấn nói gì vậy nhỉ? way lại wá khứ tìm hỉu thui.....

Sáng khi đi học hấn đã kể cho thằng Quân (bạn chí cốt của hấn) nghe về tất cả những gì giữa hấn và nó, thằng Quân mạnh miệng cho rằng nó thik hấn, theo như 1 thằng tình trường như Quân cách giải quyết khá đơn giản ” Mày cứ lạnh lùng vào, đừng chú ý đến e ấy nữa, tao bảo đảm nửa tháng sau e ấy sẽ ko chịu nổi mà nói thik mày cho coi” Thế là hấn thực hiện như đúng kế hoạch của thằng Quân bày ra nhưng xem ra vở kịch ” Ng lạnh lùng” này khó mà trình diễn 1 cách hoàn hảo khi hấn ko hề bik rằng mình đang có đối thủ vô hình.

19. Chương 19

9 PM

- Một wá!__ nó vừa than vừa nằm dài trên bàn học của mình

Nguyên buổi chiều mệt mỏi với hần, hần cứ bắt nó ra ngoài mà cứ 10p lại gọi vào hỏi bài, nó đòi ở trong phòng với hần để có gì chỉ bài cho tiện đỡ mắc công chạy ra chạy vào nhưng hần một mực ko chịu, hần cứ đuổi nó ra ngoài (đóng kịch đỡ ồm, nhưng mà nó vẫn ko nhận ra mới hay chứ Tối đến, ăn xong nó lại lên lầu lôi xấp bài tập ra chỉ cho hần, một ngày xoay vòng vòng bên hần, nó mệt lử.

Nó đứng dậy, vươn vai, khua tay múa chân cho đỡ mệt, rồi ngồi lại vào bàn học, học bài thui.....

11 PM

Nó bây h chẳng khác nào con ma, mắt thì mở hết lên, tay chân thì ko thể cử động nổi, pòn ngủ wá rồi, nó lê cái thân mệt mỏi lên giường, vừa chạm giường nó lăn đùng ra ngủ, làm như thiếu ngủ lâu lắm rồi á!

6 AM

Nó mở mắt ra, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, nó vươn người:

- Sáng rồi à? nhanh thế nhỉ?__ nó lăm nhâm

Hình như nó ngủ chưa đã hay sao á? tội nghiệp chưa? nó đi vsen, bước ra khỏi phòng vệ sinh với đầu tóc, đồng phục đã gọn gàng nhưng miệng thì vẫn còn..... ngáp ngủ (ng gì mà ham ngủ thế) Nó thấy hơi mệt trong ng, mọi hôm nó đâu có sao đâu, chắc hôm wa dạy cái thằng nhóc đáng ghét đó nên hum nay mới như vậy, hần học gì mà nó nói hoài ko hiểu, chậm hiểu thấy sợ lun. Nó xách cặp và mệt mỏi bước ra khỏi phòng

- TRỜI! __ Nó giật mình, tỉnh ngủ lun

Hần đang đứng trước phòng đợi nó:

- Đi học thui!

Hần nói có bấy nhiêu thui rồi bước nhanh xuống lầu, còn nó thì cứ đứng ngu ra, hum nay trời mưa hay bão táp nhỉ? hần dậy sớm hơn nó. Trời ơi! cái gì vậy nhỉ? thật lạ lùng. Ko phải lúc suy nghĩ, nó chạy theo hần:

- Ko ăn sáng á?__ nó khều vai hần khi hần đang lấy xe

- Ko!__ hần lạnh lùng

- Sao vậy?

- Ko mún ăn! thui lên xe đi

Nó im lặng leo lên xe, hần khác wá, mọi hum lúc nào cũng ăn sáng rồi mới đi học, hần bị gì vậy nhỉ?

Chiếc xe lướt nhanh trên mặt đường, rồi dừng lại trước trường, nó chẳng nói gì, leo xuống xe, hần cũng im lặng phóng đi gửi xe, hần lại khác, lần nào chở nó đến trường hần đều nói tạm biệt với nó mà, sao hần khác wá vậy. Nó bắt đầu ko wen cách đối xử lạnh nhạt của hần, nó thik hần như lúc trước hơn, " có khi nào mình thik thằng nhóc đó ko nhỉ?" lại cái ý nghĩ đó, " ko bao h" thầm nghĩ rồi nó chạy thẳng vào trường

20. Chương 20

Nó bước vào lớp đầu óc ko khỏi suy nghĩ về hần, nhưng vừa bước đến chỗ ngồi của mình thì..... nó thấy hơi sợ, ánh mắt của ng đó đang nhìn nó, ng đó đang ngồi ở chỗ nó, cái chân của ng đó đang gác lên bàn nó, ng đó là ng mà nó ko mấy chú ý nhất trong lớp, nó chỉ pik đơn giản ng đó là đàn anh chị thui, nó đã từng chứng kiến wa vài vụ đánh nhau trước lớp của ng đó và mấy anh lớp 12. Nói tóm lại ng đó là ng nó ko hề mún dính líu tới, đang hoảng hốt thì....RẦM..... tiếng đập bàn của ng đó làm nó giật nảy mình, tiếng nói trầm đến rợn ng, tiếng nói trầm nhưng danh ko hề ảm áp:

- Sao hum nay đi học trễ vậy? pik tôi đôi đọi em lâu rồi ko hả?

- Tui...tui....mà đọi tui có gì ko?_ nó lo sợ

Hắn chỉ tay vào cuốn tập để trên bàn, mỉm cười:

- Chỉ tôi bài này đi! cả lớp ko ai bik làm cả?

- HẢ?.....ừk

Đơn giản thế thôi àk? mà ng đó đi hỏi bài ưk? có nghe lầm ko nhỉ? nó nhìn xung quanh lớp, ai nấy đều kinh ngạc và hoảng hốt, học sinh cá biệt mà lại chăm học vậy àk? xui....

Giới thiệu xui về ng đó nhak!

Hoàng Minh: cậu chủ của tập đoàn giày dép KTM nổi tiếng lừng lẫy, đẹp trai, hắn có chiếc răng khểnh khiến nhiều nàng nghiêng ngả khi hắn cười, ăn chơi, vậy phá là nghề của ng này, hắn thường xuất hiện ở các quán bar và những trận đi bão, là ng khá ít nói, bạn gái của hắn thì đếm ko xuể nhưng bất mí xui nhé, bạn gái thì nhiều nhưng ng hắn thầm thương lại là nó đó, hắn bik tất cả về nó, từ chuyện Phong thích nó, cả chuyện nó là ng giúp việc của Khoa. Hắn đang âm mưu biến nó thành ng của hắn. Cái gai và cũng là vật hắn ghét nhất chính là Khoa.

Nói vậy đi rồi, từ từ sẽ hiểu thêm về ng này thôi.

Way lại truyện thôi nào!!!

- Minh ko hiểu chỗ nào?

Hắn chỉ vào cái bài tập đó, trùi! đúng ngay cái bài hum wa nó vừa mất cả đêm để giải ra, nó hí hửng chỉ bài cho hắn mà ko hề bik hắn đang nhìn nó bằng cặp mắt sâu lắng, như mún nuốt tươi nó vậy (ax, có nói wa ko nhỉ?)

- Hiểu chưa?_ nó cười nhìn Minh

- Ừk! nhưng chưa hiểu lắm

- Thôi! vào học rồi! có gì tui chỉ sau cho

- Ừk!

Nó cứ cười như thế mà ko hề bik gì cả, cả lớp ai cũng thấy lạ, nhất là con Ngọc, nhỏ đó hình như đã thấy lơ mơ đi sự việc rồi, nhưng để xem chuyện xảy ra sao đây.

Một ng iu nó đang lạnh lùng để nó thừa nhận t/c của nó dành cho hắn. Một ng mún nó là của riêng mình có cả 1 kế hoạch lớn để nó thuộc về ng đó. Một ng ngây ngô chẳng hiểu gì, chỉ lun nghĩ đơn giản. Một ng thấy đi cái gì đó đằng sau, sâu xa và mún chờ đợi sự diễn biến. Câu chuyện đã bắt đầu rắc rối rồi đây

21. Chương 21

RENG....RENG....RENG.....

Ra chơi rồi, sau tiết văn căng thẳng, cuối cùng cũng đi giải tỏa, nó thở phào nhẹ nhõm, nó khều vai Ngọc:

- Cantin ko?

- Ừk!

Thế là 2 đứa tung tăng xuống cantin, chọn 1 chỗ ngồi kế bên cửa sổ khá thoáng, con Ngọc khẽ cười:

- Ăn gì để tui mua?

- Mua giùm tui ổ bánh mì nhak! sáng h đói wa rồi

- Ừk!

Ngọc cầm tiền từ tay nó rồi đi thẳng vào đám ng đông nghịt đang chen chúc kia, nó nằm gục lên bàn, bần ngử wá. Nó lại bần ngử, cái ngày gì thế này ko bik, đang lim dim, đôi mắt gần như nhắm tít thì.....BUP.....chưa kịp mở mắt nhưg nó cũng có thể đoán ra ai đó vừa đập cái gì lên bàn, nó ngóc đầu dậy, ui trời! là Minh, Minh nhìn nó, mặt nhăn lên:

- H này còn ngử àk?

- Tui....tui....tui ngử thì.....kệ tui_ nó lấp bắp

Minh ko nói gì, ngồi xuống ghế, cái chân vô duyên kia lại gác lên bàn, Minh để quyển tập lên bàn, tay chỉ vào 1 bài tập lí:

- Chỉ tôi bài này!

-

Nó chẳng dám nói gì chỉ nhìn theo cái ngón tay của Minh. Cái bài tập này đúng là khó, nhưg đối với nó chỉ mất 5p là xong, thế là nó thao thao bất tuyệt cách giải bài, còn Minh thì có nghe gì đâu, Minh cứ nhìn nó thui vì mục đích của con ng này ko phải là hỏi bài mà chỉ là lấy cớ ở gần bên nó thui:

- Hữu ko?

- Ừk!

Cùng lúc đó con Ngọc đi lại, thấy Minh và nó đang ngồi cùng nhau, sự nghi ngờ càng tang dần (con này làm nhà tiên tri đc đó Ngọc tiến đến:

- 2 ng thân nhĩ?

- Đâu có đâu, Minh chỉ hỏi bài tui thui!_ nó cười tươi

Minh nhìn Ngọc cười nửa miệng, rồi đứng lên, Minh đi 1 nước ko 1 lời cảm ơn cho nó, rõ ràng là ng vô duyên. Nó cầm ổ bánh trong tay Ngọc rồi kéo Ngọc lên lớp. Ở phía xa, trong góc khuất của cantin, một đôi mắt âu yếm nhìn nó, miệng ng đó khẽ cất lên " Anh iu em" . Pik ai ko? Hắn đó, giả vờ lạnh lùng rồi lại âu yếm nhìn nó từ xa, hắn ko hề phát hiện Minh là đối thủ của mình, hắn có thấy Minh ngồi chung với nó nhưg hắn chỉ nghĩ đơn giản Minh là bạn bè của nó thui, th2 cũng đúng thui, bây h biểu hiện của Minh cũng đâu có gì khác 1 ng bạn đâu.

Ra về rồi! nó bước ra khỏi trường, Hắn đứng đó đợi nó kìa, nó tiến lại gần, nhìn hắn nó cười tươi, nhưg hắn chẳng thềm cười lại với nó, lạnh lùng đưa cho nó chiếc nón bảo hiểm rồi im lặng way đi, Nó cũng ko mấy ngạc nhiên, nó lẳng lẳng leo lên xe, sao tự nhiên nó mún khóc wá, sao hắn lại lạnh lùng với nó như vậy chứ.

Một ng từ đằng xa dõi theo chiếc xe của nó và hắn, một nụ cười nửa miệng khẽ nở trên môi, ng đó leo lên xe và chạy theo chiếc SH vừa phóng đi.....(ng đó khỏi nói thì mọi ng cũng bik là ai rồi phải ko?)

22. Chương 22

Về đến nhà, nó leo xuống xe mở cửa, hắn chạy thẳng vào nhà, rồi đi thẳng vào trong, ko thềm nhìn nó lun.

Chiếc xe của Minh cũng dừng lại ở gần đó, ánh mắt hướng về phía nó và hắn, ánh mắt ấy như mún nuốt trọn cả 2 con ng kia " là ng giúp việc thì nhất thiết phải ở chung nhà sao? " thầm nghĩ rồi hắn rồ ga, phóng đi mất

Một tuần sau.....

Một tuần wa Minh cứ kè kè bên nó, ko hỏi bài thì cũng kiếm có này nọ, cứ giờ ra chơi là Minh xuất hiện bên nó, khiến cho nhiều ng hủi lắm. Còn nó thì vẫn ngu ngơ như thế, nó còn coi Minh là 1 ng bạn tốt vì Minh thường hay mua kẹo hay nước cho nó như 1 lời cảm ơn sau những lần chỉ bài, nó bắt đầu cảm mến ng bạn này nữa chứ (chắc bị khùng rồi)

- Xuống cantin ko?__ Minh cười nhìn nó

- Ủk!

Nó vẫn tươi cười chấp nhận lời mời của Minh như mọi khi, nó chọn 1 cái bàn ở vị trí khá thoáng, Minh đem đến 2 chai nước trái cây, nó cười nhận lấy 1 chai nước từ Minh :

- Cảm ơn! mà sao Minh tốt với tui vậy?

- Thì em chỉ tôi làm bài thì tôi trả lễ! vậy thôi!

- Trùi! có gì đâu! bình thường thôi mà!

- Ủk! mà em có bạn trai chưa?

- Hả?

- Trả lời đi!

- Tui...tui...tui....

Nó thoáng bối rối khi bỗng dưng hình ảnh của hấn hiện lên trong đầu nó, chẳng lẽ nó thích hấn thật rồi àk? ko thể nào! Nó lấy lại bình tĩnh:

- Ko trả lời đc ko?

- Có phải cái thằng hay chở em đi học ko?

- Ko phải! ko pao h! mà hỏi chi vậy?

- Em có coi tui là bạn ko?

- Có chứ!

- Tui có việc mún nhờ em, em sẽ giúp tôi chứ?

- Nói thử xem!

- Thứ 7 tuần này là sinh nhật của em trai tôi, 2 tháng trước tôi có hứa với nó ngày sinh nhật của nó thì tôi sẽ đem bạn gái về giới thiệu với nó và bạn bè của tôi, nhưng hiện h tui chưa có bạn gái..... vậy nên..... tui mún nhờ em.....

- Hả? bạn gái giả àk?

- Tôi ko ý gì đâu! chỉ là giả thôi, rồi kiếm có tuyên bố chia tay sớm là đc mà!

- Nhưng.....

- Em giúp tôi đi! tôi thất hứa với thằng em nhiều rồi! thêm lần này nữa chắc nó ko tha cho tôi đâu!

- Nhưng mà

- Thui! nếu em ko mún thì tôi ko ép__ hấn tỏ vẻ bùn bả đứng dậy

- Khoan đã! nghiêm túc chứ?

- Tôi ko rãnh đùa giỡn với em đâu!

- Ủk! vậy.....tui sẽ giúp Minh như với 1 đk

- Đk gì?

- Sẽ phải tuyên bố chia tay sau ngày sinh nhật của em trai lâu nhất là 1 tuần.

- Em ko thik làm bạn gái tôi àk!
- Chỉ là giả vờ nên tui ko mún kéo dài làm gì!
- Ủk! tùy em!

Nói rồi hấn bỏ đi, trên môi nở lên 1 nụ cười hết sức đều, đoạt đc bước đầu của mục đích rồi mà. Còn nó chỉ nghĩ đơn giản tất cả là giả vờ nên chẳng lo lắng gì cả.

Ở phía xa, tron góc khuất của cantin, vẫn có 1 ng nhìn nó, hấn bắt đầu thấy lo lắng đến sự xuất hiện của ôg anh kia, hấn có nên típ tục lạnh lùng , hay trở lại là con ng trước đây để giữ chặt nó bên hấn. Hấn bắt đầu cảm thấy nên điều tra từ những ng xung wanh nó, để làm rõ mọi việc

10 PM

Hấn leo lên giường, cầm chiếc phone, dò đi dò lại ở danh bạ, " đây rồi! tưởng là xóa mất rồi chứ! " là số của Ngọc, chị họ của hấn, cũng chính là ng giới thiệu nó đến nhà hấn làm đó, hấn chỉ pk là Ngọc học cùng khối 11 với nó chứ có pk Ngọc và nó chơi thân đâu:

- Alô! nhóc có rãnh ko vậy? tự nhiên gọi h này àk!__ Con Ngọc cần nhần
- Bà có pk Ngân ko? Ngân học ở 11a3 đó
- Chị nhóc mà nhóc gọi bằng bà hả?
- Trời ăk! nói đi! pk Ngân ko?
- Pk! chị học lớp đó mà!
- Vậy bà có pk dạo này hay có thằng nào lèo đéo theo Ngân ko?
- Pk! Là thằng Minh
- Thằng đó thik Ngân phải ko?
- Hình như vậy!
- Thằng đó là ng như thế nào?
- Chị ko rõ nhưng ko phải ng tử tế cho lắm. Mà làm gì hỏi dữ vậy? nhóc thik Ngân àk?
- Sao bà pk?
- Bí mật!
- Bà nói đi!
- Thui ngủ đi! chị bần ngủ rồi! mún hỏi gì về Ngân và Minh thì hỏi chị, chị làm wân sư cho, paiz!

Nói xong con Ngọc cúp máp cái rụp, hấn ngồi đó, mặt đơ lun, hấn có đối thủ rồi!!!

23. Chương 23

Như cái chớp mắt, hum nay đã là ngày thứ 6 rồi. Ngày mai là ngày nó chính thức làm bạn gái giả của Minh, nó cảm thấy lo lắng và mất tự tin, hum nay ở trường nó bắt gặp đc ánh mắt lạnh lùng của hấn nhìn nó ở cantin trường lúc nó đang ngồi nói chuyện với Minh, nó thấy hấn là mỉm cười ngay, nhưng hấn thì ko, một cái nhìn băng giá, thể thui, rồi hấn way đi xem như chưa nhìn thấy nó, sự hựt hẫng trong nó trở nên dâng trào, càng ngày hấn càng lạnh lùng với nó. Tại sao chứ? nó dường như ko thể chịu nổi nữa, ở nhà thì chẳng nói chuyện với nhau ngoại trừ những lúc chỉ bài, lên trường có gặp nhau cũng xem như ng xa lạ. Bây h hấn ở trong lòng nó đang ở vị trí nào chính nó cũng ko rõ, là 1 thằng nhóc lém lỉnh, 1 cậu học trò, 1 cậu chủ

ngang ngược hay.....ng....nó thik..... đầu nó rối như mớ lông bong, nó ko hề mún thừa nhận rằng nó đã bắt đầu thik hần vì đơn giản là điều đó sẽ ko thể xảy ra.....

Chiều nay nó có buổi hẹn với Minh, Minh sẽ dắt nó đi mua vài thứ cần thiết cho ngày mai, vậy chiều nay buổi học giữa nó và hần sẽ kết thúc sớm, hình như nó ko mún như vậy.....

2 AM

Như mọi ngày buổi học đã bắt đầu, nó bước vào phòng hần, vẫn cứ như thế, hần vẫn ngủ mặc dù nó đã nhắc hần nhiều lần là phải dậy sớm để học bài, nó tiến đến gần hần, lay nhẹ:

- Dậy học bài!

Hần vẫn cứ ngủ say sưa như thế, nó lay thêm lần nữa:

- DẬY HỌC BÀI NÈ!

Nó hét lên, hần dần mở mắt, tay dụi dụi đôi mắt đang còn lim dim, hần nhìn nó rồi bước đến chỗ bàn học, ko nói gì, hần lấy cuốn tập ra rồi nhìn nó, nó hiểu đc rằng hần đang đợi nó đưa bài tập cho hần, nó lặng ng ” chẳng lẽ cậu nói 1 tiếng với tui ko đc sao? ” thầm nghĩ chứ ko dám nói nên lời, nó đặt cuốn vở bài tập lên bàn, rồi khoanh tròn những bài tập cho hần. Cứ như thế 1 tiếng....2 tiếng....trôi wa, trời đã về chiều, 5h nó sẽ đến chỗ hẹn gặp Minh, đã 4h rồi, nó ngồi gần lại hần:

- Đưa tập cho tui kiểm đi!

Hần đẩy cuốn tập về phía nó, mọi khi nếu mà nghĩ sớm hần sẽ nằng nặc hỏi lí do, nhưng bây h thì ko, hần cứ im lặng như thế. Nó kiểm bài xong rồi bước ra khỏi phòng hần, nó về phòng chuẩn bị cho buổi hẹn. Còn hần, ngồi trong phòng, nước mắt tự nhiên trào ra, hần cảm thấy cứ như vậy mãi thì hần chết mất, 2 ng gần nhau nhưng sao trái tim lại ở xa wá, hần lại đại khờ nghĩ rằng nó thik Minh, hần ko mún phá vỡ hạnh phúc của nó, hần iu nó nên hần quyết định đứng ở đằng sau chúc phúc cho 2 ng, hần sẽ chúc phúc nhưg ko ý định rút lui, hần vẫn sẽ cố gắng dành nó lại trong 1 ngày ko xa

2 con ng này đúng là ngốc hết chỗ nói, nếu iu nhau thì cứ nói thẳng đi, dễ òm, chỉ cần nói lên tiếng lòng của mình thì mọi thứ sẽ đc giải tỏa, cứ như vậy thì còn nhiều chuyện rắc rối sẽ xảy ra đây

24. Chương 24

5 PM

Nó bước ra khỏi nhà, đón taxi, chiếc taxi phóng nhanh đến quán cafe Teddy, nơi mà nó và Minh đã hẹn trước, vừa mở cửa xe nó đã thấy Minh đứng trước quán chờ nó:

- Chào cô nương!_ Minh mỉm cười (ui! xinh zai lúm nhak)

- Chào Minh!_ nó mỉm cười đáp trả

- Chúng ta đi lun nhé!

- Ừk! nhưng đi đâu trước bây h?

- Chuyện đó em ko fải lo! lên xe đi!

- Ừk!

Nó leo lên chiếc Vespa màu đen đc dán những hình ảnh rất đáng iu, nhìn vào thì ko ai nghĩ chủ nhân của nó là con trai cả, chiếc xe phóng nhanh trên mặt đường và dừng lại trước 1 shop thời trang phải nói là rất lớn:

- Trời!nó ngạc nhiên

- Sao vậy?

- Vào đây làm gì? nó to wá!

- Trời! thì em cứ vào đi!

Minh để chiếc xe lại cho chú bảo vệ và đẩy nó vào trong:

- Em cứ chọn chiếc váy nào mà e thích đi!

- Hả? Nhưng.....

- Cứ chọn đi! đừng ngại!

Minh đẩy nó wa gian phòng toàn là đồ dự tiệc, Minh ra hiệu kêu chị nhân viên lại:

- Làm phiền cô chọn cho cô nhóc này 1 bộ váy nhé!

- Vâng!

Trả lời Minh xong chị ấy way wa nhìn nó, 1 cái nhìn tổng quát, sau đó chị ấy lấy ra vài bộ váy rất dễ thương:

- Mời chị thử đồ !

Nó im lặng đi theo chị nhân viên, Minh cũng ra ngồi ở ghế sofa trước phòng thử đồ chờ nó. Một lúc sau nó bước ra với chiếc váy đầu tiên. Minh ngước lên nhìn nó, khẽ lắc đầu, Minh cho là già hơn tuổi. Chiếc váy thứ 2 thì Minh cho là wá hở hang. Đến chiếc thứ 3 thìtrùi ui! nhìn kìa, 1 nàng công chúa, chiếc váy màu hồng sữa, đc đính đá 2 bên tay áo, váy dài đến đầu gối, phần váy bên dưới phồng to, nhìn cute lắm lun. Minh vừa nhìn xong mặt liền đỏ ửng lên, anh chàng liền mỉm cười chấp thuận, nhìn nó trông xinh wá mà. 2 ng ra vậy tính tiền, nó mún xỉu khi nhìn thấy cái hóa đơn:

- 700 ngàn cơ àk? thui! ko lấy nữa đâu!_ nó nắm tay áo Minh lay lay

- Ko sao đâu! nhìn em xinh là đc rồi!

- Nhưng đắt wá!

- Ko sao mà! Minh đi thui!

Nói rồi Minh kéo nó đi ra khỏi shop, leo lên xe Minh chở nó đi vào 1 nhà hàng:

- Ăn tối nhé!

- Ủk!

Nó mỉm cười nhìn Minh. Minh thật tốt và chu đáo, 2 ng ngồi ăn tối, họ trò chuyện với nhau rất nhiều, và tất nhiên sau cuộc trò chuyện này, Minh càng pk rõ hơn về nó, nó kể với Minh mình là 1 cô giúp việc do gia đình khó khăn, nói nhiều lắm, hầu như là tất cả những gì đã xảy ra, nhưng những điều đó Minh đã đều tra hết rồi. Nó nói cho Minh nghe về nó đơn giản vì nó coi Minh là bạn tốt, Nó cũng bik dỏc chút ít về Minh, gđ Minh giàu có nhưng chỉ về vật chất thui, Minh rất khi ở nhà vì Minh ko thích gđ mình.

9 PM

Chiếc xe vi vu trên đường[IMG] [IMG], 2 ng họ phóng xe khắp trung tâm thành phố, rồi bỗng chiếc xe phóng nhanh, nó giật mình nắm lấy áo của Minh, tự nhiên hình ảnh này làm nó nhớ đến lần đầu tiên hấn chở nó đi học, hấn cũng phóng nhanh như thế này, đi với Minh nhưng hấn vẫn cứ lun lẳng lặng trong đầu nó. 9h30” Minh chở nó về theo chỉ dẫn của nó (khỏi chỉ cũng bik) :

- Thui ! có gì tối mai gặp lại!_ Minh nhìn nó mỉm cười

- Ủk!

- Mai tôi sẽ đến rước em! Ngủ ngon!

- Ngủ ngon!_ Vừa nói Minh vừa đưa túi đồ cho nó

Nó bước xuống xe định đi thẳng vào nhà thì:

- Ngân!

Minh gọi nó, nó way lại, nó wá ngạc nhiên, một nụ hôn nhẹ lên trán nó:

- Tôi về đây! pipi

Nói rồi Minh phóng nhanh trước khi nó hoảng hồn, tay nó sờ lên trán, đôi mắt cứng đờ chẳng bik nhìn đi đâu, Minh hôn lên trán nó là ý gì nhỉ? Nó khê lắc đầu rồi đi vào nhà xem như chưa có gì xảy ra.

Trên ban công hắn đã thấy tất cả, hắn ngồi gục xuống ” chẳng lẽ anh mất em thật rồi à? ” Nước mắt hắn bỗng rơi, những giọt nước mắt mặn đắng lăn trên khuôn mặt hắn. Thật tội nghiệp wá đi

25. Chương 25

Nó bước vào phòng mà ko hề bik ở căn phòng gần đó đang khóc vì nó, nó thay đồ và leo lên giường, nó cảm thấy mệt mỏi, tại sao bây h nó lại hay suy nghĩ đến hắn như vậy chứ? biết là chỉ còn 3 tuần nữa nó sẽ ko phải gặp hắn nữa nhưng hắn chiếm trọn tâm trí nó, nó chẳng còn tâm trạng suy nghĩ đến nụ hôn lúc nãy của Minh, nó để mặc cho nụ hôn ấy đi vào dĩ vãng. Nó ôm chặt chiếc gối ôm, rồi chìm vào giấc ngủ..... Còn hắn cũng nhẹ lau nước mắt, hắn cố lừa dối bản thân những gì lúc nãy hắn thấy chỉ là ảo tưởng, hắn leo lên giường nhắm chặt đôi mắt, phải cố quên thôi.....

8 AM

Ánh nắng của buổi sáng rọi vào căn phòng nhỏ của nó, nó bật dậy :

- Trể học rồi!

Nói rồi nó lật đật chạy nhanh vào nhà vệ sinh, 10p sau nó bước ra, đồng phục gọn gàng, nó xách cặp chạy nhanh xuống lầu:

- Thưa ** con đi học!_ vừa nói nó vừa chạy ra cổng

- Cô ơi! hôm nay thứ 7 mà!_ bà ** chạy theo nó

- Hả?

Nó đứng ngu ngơ ngay trước cổng, ” ờ ha! hum nay thứ 7 mà” nó đỏ mặt vì mắc cỡ, nó cuối đầu đi thẳng vào nhà (trùi ui! wê wá) nó bị đấng trí hay sao ák! Nó bước vào phòng khách thì thấy hắn đang ngồi kê bên cái laptop mà cứ cười sặc sụa, hình như lúc nãy hắn đã thấy bộ dạng ngu ngốc của nó, nó phùng má tiến đến gần hắn:

- Cười gì đó hả?

- Ko có gì!

Nói rồi hắn ôm cái laptop đi lên lầu vừa đi hắn vừa cười nữa chứ, nó tức lắm nhưng chẳng làm đc gì. Đúng rồi 6h chiều nay là sinh nhật em trai Minh, nó chạy nhanh lên phòng thay đồ và chạy nhanh xuống lầu:

- ** ui! con đi ra ngoài 1 xíu nhak!

- Ừk! cô đi cẩn thận

Nó đi ra ngoài, nó đến tiệm wà lưu niệm, nó đi sinh nhật phải mua wà chứ, nó chọn 1 wà cầu tuyết trông xinh lúm nhak, món wà đc gỏi 1 cách cẩn thận. Xong xuôi nó đi 1 mạch về nhà.....

2PM

Như mọi ngày, đến h dạy học cho hắn, nó bước sang phòng hắn, hum nay hắn ko ngủ ngur mọi hum, hắn ngồi vào bàn chờ nó từ trước. Thấy hắn nó mỉm cười như hắn thì vẫn đơ cái mặt lạnh tanh ra, hình ảnh

hum wa Minh hôn nó hiện ra, hấn mún nhảy bổ vào ng nó hỏi cho kĩ sự việc nhưng hấn làm ko đc, hấn cũng chẳng mún làm rồi chiến lên, hấn ngồi đó làm bài, 1 tiếng.....2 tiếng..... ko gian yên lặng, hấn chợt hé môi cất tiếng:

- Em có thik anh ko? (her her! hỏi vô duyên dậy cha nội)

- Tui.....tui.....thui đưa tập đây tui kiểm__ nó đánh trống lảng

- Em có ng mình thik rùi đúng ko?

Nó im lặng một lúc rùi lấy cuốn sách bài tập trên bàn đi thẳng ra ngoài:

- chiến đó là chiến của tui ko cần cậu hỏi!

Nó bước nhanh để dấu đi đôi má đỏ ửng, nếu nó ở trong đó thì nó cũng chẳng pik trả lời sao nữa.

5 PM

Hấn phóng xe ra khỏi nhà, nó đứng nhìn theo hấn mà chỉ bik tiếc nuối, nó sợ lúc nó nói ra điều đó thì hấn sẽ cười vào mặt nó, hấn lạnh lùng với nó chẳng phải là hấn hết thik nó rùi sao? Ko suy nghĩ nữa, nó bước vào phòng chuẩn bị để đi dự tiệc sinh nhật với Minh

6 PM

Tiếng còi xe bấm liên tục trước nhà, nó chạy vội xuống.....Wa! nhìn kìa! công chúa xuất hiện! nó bới tóc cao, có trang điểm nhẹ bằng cây son bóng, đi chiếc giày búp bê mà hằng ngày nó đi học nhưng nhìn xinh lúm nhak

- Em xinh lúm!

- Cảm ơn!

- lên xe đi

Nó leo lên xe Minh, chiếc xe phóng nhanh đến 1 căn biệt thự khá lớn, có hồ bơi và khoảng sân rất rộng, Minh dẫn nó vào đám đông, Minh dẫn nó đến 1 đám ng đang đứng đó. tụ lại 1 nhóm khá nhieu ng, một giọng nói vang lên:

- Anh hai kìa!

Mọi ánh mắt hướng về phía nó và Minh, một cậu nhóc chắc nhỏ hơn nó khoảng 1 tuổi, cười chào nó:

- bạn gái anh hai đó hả?

- Ủk! __ Minh khẽ cười ngượng

- Chào em!__ nó mỉm cười nhìn cậu nhóc đó

- chào chị dâu! chị xinh lúm đó

- cảm ơn em!

Minh way về phía mọi ng, tay cầm mic :

- Cảm ơn mọi ng đã đến dự sinh nhật của em trai tôi và nhân đây tôi xin giới thiệu đây là.....

Đúng vào lúc đó, nó lướt thấy hấn đang nhìn nó bằng ánh mắt đỏ hoe, tại sao hấn lại ở đây chứ, hấn ghé miệng nói gì với ng bạn đứng kế bên rùi đi mất, linh cảm ko tốt nó liền bỏ mặc đám đông chạy theo hấn.....

26. Chương 26

Nó chạy ra khỏi đám đông khiến ọi ng ngạc nhiên, ng ngạc nhiên và tức giận nhất là Minh, chưa kịp giới thiệu gì đã chạy mất tiu, Minh ko bik là nó chạy đi đâu nên cũng chạy theo nó.....

Nó chạy theo hấn đến cổng thì thấy hấn đã leo lên xe và chạy mất hút. Nó ngồi gục trước cửa, nó ko mún hấn nghĩ nó thik Minh vì ng nó thik chính là hấn, nó khóc òa, nó hối hận, nó tự trách móc bản thân tại sao lại thừa nhận tình cảm này wá trẻ chừ. Bỗng 1 bàn tay chạm nhẹ lên bờ vai run run của nó:

- Em ko sao chứ?__ Minh lo lắng
- Tui.....kosao.....__ nó nói ko nên lời
- Tại sao e lại chạy ra đây?

-

Nó im lặng vì hiện giờ nó chẳng mún nói gì, điều nó thắc mắc là tại sao hấn lại có mặt ở đây. Nó lau nhẹ hàng nước mắt:

- Tui xin lỗi! Tui về trước nhé!
- Sao vậy?
- Chắc tui ko thể giúp Minh đc rồi! Tui đã có ng mình thik nên ko thể giả làm bạn gái của ng khác đc, xin lỗi nhé!

Nó nói 1 lèo trước sự ngạc nhiên của Minh :

- Có phải em thik thằng nhóc hay chở em đi học ko?
- Điều đó Minh ko cần wan tâm, tui về đây!

Nói rồi nó lẳng lặng bước đi, mặc kệ cho Minh đứng sau lưng nó ngơ ngác, rồi Minh đi theo nó:

- Để tôi chở em về!
- Ko cần đâu! tui mún đi 1 mình
- Vậy tôi đi với nhé!
- Minh vào dự tiệc với mọi ng đi!
- Ko! Tôi mún đi với em

Nó chẳng mún đôi co với Minh nữa, kệ cho Minh đi theo nó. Nó dạo bước trên đường với bộ đồ đó còn đi với ng đẹp trai như Minh khiến cho nhiều ng ko khỏi ngoái nhìn. Đầu óc nó bây h rối tung lên. Hấn đang ở đâu nhĩ? nó sợ hấn ghét nó,Đến nhà rồi! Nó định bước vào nhà thì bị Minh kéo lại:

- Em ghét tôi àk?
- Ko!
- Vậy em làm bạn gái tôi đc ko?
- Tui đã nói là tui ko giúp đc Minh trong chuyện làm bạn gái giả mà
- Ko! ý tôi nói là bạn gái thật ấy!
- Tui..... xin lỗi! tui có ng mình thik rồi!
- Tôi sẽ là ng bạn trai tốt, em chấp nhận tôi đi!
- Tui xin lỗi!

Bỗng hấn dẫn mạnh nó vào tường:

- Cái thằng đó có gì hơn tôi chứ? em nói đi! NÓI!

Nó giật mình, lần đầu tiên nó thấy Minh như vậy, đúng là 2 ng ko ai hơn ai nhưng nó ko hiểu sao trong lòng nó vẫn vẫn chiếm trọn diện tích, nó phải giải thích sao với Minh đây? Chính nó cũng ko ngờ Minh thích nó:

- Tui xin lỗi_ nó ngẹn ngào

- Đừng có xin lỗi nữa! Em nói đi!

- TUI KO BIK! _ nó hét lên, nước mắt chảy dàn dụa

Bỗng Minh ép sát nó vào tường, đặt môi Minh lên môi nó, wá hoảng sợ, nó đẩy mạnh Minh ra nhưng càng đẩy Minh càng nắm chặt nó, nụ hôn của Minh con hổ đang giằng xé con mồi vậy, nó làm liều cắn vào môi Minh, Minh giật mình, đẩy nó ra:

- Á! Em dám cắn tôi àk?

Nó dơ tay.....BỐP.....dấu 5 ngón tay của nó hiện rõ lên mặt Minh, nó lấy tay chùi nhẹ vết máu của Minh trên miệng, nó way đi. Có ai ngờ ko? Đờ đúng là k thương nó mà, hấn đứng đó cách đó ko xa nhìn thấy tất cả, nó vừa nhìn thấy hấn liền chạy đến chỗ hấn tìm sự giúp đỡ nhưng thứ nó nhận đc từ hấn chỉ là ánh mắt lạnh lùng như tạt sự nghi ngờ vào mặt nó, hấn rồ ga và chạy mất, chẳng lẽ hấn ko nhận ra là nó cần sự giúp đỡ từ hấn, chẳng lẽ hấn ko thấy nó tán Minh, nó gục xuống như mất hết sức lực, nó phải làm sao đây? Minh nhìn nó sót xa, Minh tiến gần bên nó:

- Tôi xin lỗi!

- Minh làm ơn tránh xa tôi ra đi! để tôi yên đi!

Minh im lặng bước đi, trong lòng Minh đang hết sức tức giận ” chỉ vì thằng nhóc đó mà em đối xử với tôi như vậy àk? Để xem em làm sao khi thằng nhóc đó ko còn trên đời này nữa” nụ cười đầy nham hiểm nở trên môi của Minh

Hấn vừa chạy trên đường vừa cầm điện thoại gọi cho Quân:

- Alô! gọi tao có gì ko?_ Quân

- Hum nay có trận bão nào ko? tao mún đi!

- Có! tao tưởng mày bỏ rùi chứ?

- Bão ở đâu?

- Đường XY, tao đang ở đây nèk!

- Đợi tao đi! tao ra liền!

Hấn phóng xe nhanh, hấn mún mọi hình ảnh hấn vừa nhìn thấy biến mất, hấn ko mún thấy nó nữa, ko ngờ nó và Minh lại hôn nhau trước mặt hấn, hấn như bất lực, hấn có thấy nó tát Minh nhưng biết đâu đó chỉ là đóng kịch khi nó thấy Hấn ở đó.

Trận bão này cũng có cả sự góp mặt đám ng của Minh và Minh nữa..... trận bão thật ác liệt, tiếng xe gầm rú, hấn lao như bay trên đường, bất ngờ một chiếc xe vượt lên xe hấn, một cú đá vào xe hấn..... mất tay lái, chiếc xe ngã ào xuống mặt đường, lê thêm đoạn dài, hấn bị chà xuống đường và bị chiếc xe đè lên, máu chảy rất nhiều, thằng Quân thấy vậy vội vã chạy lại chỗ hấn :

- Khoa! mày ko sao chứ?

- Ngân....t..a..o.....m..ún...g..ấp.....Ngân..n!

Nói rùi hấn lịm đi và bất tỉnh, vài phút sau chiếc xe cấp cứu ập tới, đám đông giải tán, mọi ng có bik ai đã hại hấn ko? Minh là ng chủ mưu.....

27. Chương 27

Chiếc xe cấp cứu lao như bay vào bệnh viện, thằng Quân ngồi trên xe cấp cứu ko ngớt lo sợ cho hấn, hấn thở nhẹ từng đợt, sức sống của hấn bây h trở nên mong manh. Hấn đc đưa vào phòng cấp cứu, thằng Quân ngồi gục ở ngoài, lời điện thoại trong túi quần, hấn gọi cho ai đó:

- Điều tra cho tao thằng nào gây sự trong trận bão hồi nãy! nhanh lên đó!

- Dạ! _ giọng nói bên kia

Thằng Quân cúp máy rồi chạy nhanh ra ngoài, đón taxi, Quân nhớ đến lời nói của hấn, hấn mún gặp nó..... chiếc xe dừng lại trước nhà hấn, Quân vừa xuống xe đã thấy nó ngồi ở ngoài đường, nước mắt giàn giụa, thấy nó Quân liền chạy đến bên nó:

- Bạn là Ngân đúng ko?

- Tui.....ừk.....bạn là ai?

- Tui là bạn của Khoa, bạn đi với tui một chút đc ko?

- Đi đâu?

- Khoa bị tai nạn đang nằm trong bệnh viện.....

Nghe tới đó như sét đánh ngang tai, nó như mất hết sức lực, nó nắm chặt áo Quân:

- Cho tui gặp Khoa đi! cậu ấy có sao ko? _ nó hoảng hốt

- Tui ko bik! Bạn lên xe đi!

Chiếc xe chở nó và Quân chanch nhanh đến bệnh viện, nó chạy ào vào phòng cấp cứu:

- Khoa đâu? _ nó nhìn Quân với đôi mắt đỏ hoe

- Đang ở trong đó! đừng lo lắng! đợi đi

- Nhưng mà sao Khoa lại bị tai nạn chứ?

- Tui chỉ bik là nó đi bão rồi bị ng ta gây sự thui àk!

- AI? Ai đã gây sự chứ? _ nó tức giận gào lên

- Tui ko bik!

Đúng lúc đó cửa phòng cấp cứu mở ra, ông bác sĩ bước ra:

- Ai là người thân của Nguyễn Duy Khoa?

Nó nhảy ào vào ông bác sĩ:

- Cháu ạk! Khoa có sao ko ạk?

- Mặc dù chưa tỉnh nhưng cậu ấy đã khỏi cơn nguy hiểm, chúng tôi vẫn chưa chắc chắn là cậu ấy có bị để lại di chứng gì ko, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Nó như đc giải thoát, nó thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy chừng nào cháu có thể vào thăm cậu ấy đc ạk?

- 1 tiếng nữa là có thể vào thăm cậu ấy! vậy bây giờ cô sẽ đi với tôi làm thủ tục nhập viện cho cậu ấy chứ?

- Dạ!

Nói rồi nó khều tay Quân:

- Tui đi làm thủ tục cho Khoa nhak!

- Ủk! đi đi

Quân từ nãy đến h chỉ cầm đt rùi im lặng thui, Quân đã bik ai là ng hại Quân rùi, Minh là ng hay tới wán bar nhà Quân mà, Quân thăm cho ra 1 kế hoạch trả thù cho Khoa ” rùi mày phải trả giá cho những gì mày đã làm”

28. Chương 28

Sau khi làm thủ tục, nó way lại phòng cấp cứu, nhưng lúc đó thì nó ko thấy Quân đâu nữa, cũng ko suy nghĩ nhiều, nó đi thẳng vào phòng thăm hấn. Cảnh tượng hấn nằm trên giường với nhiều vết thương, chân tay vẫn băng trắng mà lòng nó đau xót gấp vạn lần sự đau đớn của hấn. Nó ngồi kế bên giường bệnh, nhìn hấn mà nước mắt cứ trào ra, nó phải làm sao đây khi hấn cứ nằm bất tỉnh ở đó, tay nó chạm nhẹ lên bàn tay vẫn băng của hấn, miệng như mún nói gì đó nhưng ko cất đc nên lời....

Còn Quân sau khi pik đc ng hại thằng bạn chí cốt đang ở wán bar của mình Quân liền vội vã đến wán bar tìm cách xử lí Minh. Bar Windy hum nay đông khách hơn mọi ngày rất nhiều, vừa bước tới cửa, có 1 ng liền chạy ra thì thảo vào tai Quân :

- Anh hai! bên trong đa số là ng của Hoàng Minh đấy ăk! anh hai cẩn thận nhak!
- Tao bik rùi! mày kiu cho tao vài kon gà xinh vào! nhanh lên!
- Chi vậy anh hai?
- Mày nhiều chuyện wá! làm nhanh đi!
- Dạ!

Quân bình thản bước vào, anh ngồi ở phía xa wan sát đám ng đang uốn ** giữa sàn, một lúc sau :

- Anh hai! mấy ng này đc chứ?

Quân ngược lên nhìn mấy kon gà mà anh vừa kêu, đứa nào cũng xinh, mặc đồ khá gọi cảm và chân dài, Quân khẽ gật đầu rùi thì thăm vào tai chúng:

- Mấy e chắc cũng pik anh Hoàng Minh đúng ko?
- Dạ pik chứ ăk! Anh ấy hay đến đây mà!_ một con nhỏ trong đám nhanh nhẹn đáp

Quân rút trong túi áo ra 1 mẫu giấy trắng đc cuộn tròn:

- Tốt! mấy e bỏ thứ này vào rượu của hấn rùi anh sẽ bo thêm cho!_ Quân nheo mắt nhìn mấy nhỏ
- Dạ! e pik rùi!

Nói xong mấy nhỏ đó rủ nhau ra phía Minh, làm theo như đúng kế hoạch Quân bày ra, điều khiến ta ngạc nhiên là sự trả thù của Quân hết sức con nít, thứ đc wán trong mẫu giấy đó ko phải là thuốc lắc hay thuốc độc gì cả, nó đơn thuần chỉ là thuốc xổ loại cực mạnh thui (thằng này ác zậy mà con nít cái gì?)

Rùi sau đó thì mọi ng tự bik anh Minh nhà mình bị tào tháo dí như thế nào rùi đó, keke. Đáng đời! nhưng chừng đó chưa làm Quân hả dạ, anh còn định sẽ cho hấn vài cú suốt ngoạn ngục hơn nữa.

Còn nó thì đã ngủ gục bên cạnh hấn, bàn tay nó vẫn nắm nhẹ bàn tay hấn, như nói lên nó mún hấn ở bên nó mãi vậy

29. Chương 29

Đã 1 ngày rồi hấn vẫn chưa tỉnh, hấn cứ nằm im trên giường, nhìn hấn mà nó chỉ bik khóc mà thui, nó sợ hấn sẽ ngủ mãi như thế thì nó chết mất. Nó đã ngồi bên hấn cũng đúng 1 ngày rồi, dù có ai bắt nó đi đâu thì nó cũng nhất quyết ngồi lì bên hấn.

5 PM

Ngày chủ nhật dần trôi wa, nó cứ nhìn hấn như thế, từ hôm wa đến h vẫn chưa có gì vào bụng, nhưng nó ko thấy đói, nó chạm tay vào khuôn mặt hấn, bất chợt, cửa phòng mở ra, là mẹ của hấn, nó hoảng hốt rút tay lại:

- Chào bà!

- Cô chưa về àk?

- Dạ.....

Hôm wa Quân đã nói ẹ hấn pik là hấn bị tai nạn, mẹ hấn lo lắng đến phát xỉu, bà có ghé thăm hấn vào buổi trưa, nhưng có chút chuyện nên thăm đc 1 chút rồi bà đi ngay

- Thôi! cô về tắm rửa, ăn cơm đi! Tôi trông Khoa cho

- Nhưng....

- Tôi pik cô lo cho con trai tôi nhưng cô cũng cần để ý đến bản thân 1 chút chứ!

- Dạ! Vậy cháu về đây! tối cháu sẽ lên

- Ủk!

Nói xong nó buồn bã ra về, nó lo cho hấn lắm, nó chỉ mún ở bên hấn thui, nhưng bik sao giờ, mẹ hấn nói cũng đúng, nó phải nên dể ý đến bản thân nữa, nếu nó bệnh thì chẳng còn sức lo cho hấn mất. Nó bắt taxi rồi về nhà. Nhanh như chong chóng, ăn cơm, tắm rửa, tất cả chỉ như cái chớp mắt, nó lên phòng tranh thủ coi vài bài tập trùi, nó chỉ coi có 1 chút nhưng ko hiểu sao ngồi vào bàn là mấy bài toán cuốn nó ngồi chặt vào lun, lúc nó nhìn lên đồng hồ thì đã 10h tối, trễ như vậy thì nó ko thể nào lên bệnh viện thăm hấn đc nữa, ngồi thần thờ đc 1 lúc, nó bước wa phòng hấn, căn phòng rộng bấy h lại càng rộng hơn khi ko có hấn, bấy h nó mới nhận ra hấn wan trọng với nó như thế nào, leo lên giường hấn, nó ôm chặt chiếc gối ôm, nó thấy nhớ hấn, mặc dù mới nhìn thấy hấn ở bệnh viện, những giọt nc mắt lại rơi, môi nó mấp máy ” Tôi thik cậu ”

rồi dần dần nó chìm sâu vào giấc ngủ.....

Sáng nay nó thức dậy với đôi mắt thâm vằn, do hôm wa khóc nhiều wá mà, nó nhận ra mình đang ngủ trong phòng hấn, may mà ko có ai pik. Nó vội vã bước xuống giường và nhanh chóng ra khỏi phòng hấn, nó về phòng vsen, rồi xách cặp đi học như ngày thường. Hôm nay ko ai chờ nó đi học, sự trống vắng của hấn lại làm nó nhớ hấn nhiều hơn, bước vào lớp đầu óc nó ko thôi nghĩ đến hấn, chợt đảo mắt nhìn quanh lớp, hôm nay Minh ko đi học, như vậy cũng khỏe, nó cũng ko mún đối mặt với Minh nữa, nó ko ghét Minh nhưng Minh làm nó hoảng sợ, nó cũng ko hề pik rằng ng hại hấn chính là Minh.

Thời gian đối với nó bấy h sao lại chậm chạp thế, đợi mãi cuối cùng cũng ra về, nó chạy ù về nhà thay đồ rồi đón taxi chạy vào bệnh viện thăm hấn. Mở cửa phòng, trong phòng ko có ai ngoài hấn, mà cũng trưa rồi chắc mọi ng đi ăn cơm, nó nhìn hấn, hấn vẫn nằm im lặng trên giường như thế, bất chợt, như ko hiểu khiến đc chính mình, nó đặt 1 nụ hôn nhẹ lên trán hấn, nói khẽ:

- Mau tỉnh nhé! Tỉnh dậy để tui còn nói điều wan trọng với cậu nữa chứ.

Trùi ui! có ai pik gì ko? thật ra hấn đã tỉnh rồi đó, hấn chỉ giả vờ nhắm mắt lại khi thấy nó bước vào thui, hấn thoáng ngạc nhiên khi nó hôn lên trán hấn, càng ngạc nhiên hơn khi nó kêu hấn mau tỉnh dậy. Hấn khẽ mỉm cười, một nụ cười bí ẩn, chẳng ai có thể nhìn thấy. Còn nó, chạm tay nhẹ lên đôi môi hấn, cười nhí nhảnh:

- Cậu mà ko tỉnh là cậu bik tay tui

Nói rồi, nó đặt nhẹ môi mình lên môi hắn, một nụ hôn thoáng wa chỉ trong phút chốc nhưng cũng đủ làm hắn hạnh phúc đến nhường nào, hắn vẫn im lặng như thế cho tới lúc mẹ hắn bước vào:

- Cô bên rùi đấy àk?

- Dạ!

- Thằng Khoa tỉnh rùi đó, nhưng chắc nó đang ngủ, cô ko cần lo lắng nhieu cho nó nữa đâu.

Nghe tới đó, mặt nó đỏ ửng, cùng lúc đó hắn cũng mở mắt tỉnh dậy, hắn nhìn nó, giả vờ làm mặt lạnh:

- Em tới đây làm gì?

- Tui.....tui.....

Thấy hắn tỉnh dậy mẹ hắn cũng đi ra ngoài, cố tình để lại ko gian riêng cho 2 đứa. Hắn khẽ cười nhìn nó:

- em wan tâm cho anh àk?

- Tui.....tui....thik....

- Thik cái gì?

- Tui.....cậu.....

- Hả? em nói gì vậy? anh ko hiểu

- Tui..... ko có gì! tui ra ngoài đây

Bất chợt, hắn nắm lấy bàn tay nó, kéo nó vào lòng:

- em có chuyện muốn nói với anh mà, sao lại ra ngoài chứ?

Mặt nó bỗng nóng ran, nó lắp bắp:

- cậu...cậu nghe hả?

- Hi!_hắn chỉ cười bí hiểm như thế

- Cậu..... dám lừa tui hả?

Vừa nói nó vừa lấy gối đánh lia lịa vào ng hắn:

- A! đau

La lên rùi hắn ôm bụng, nằm gục xuống giường, nó vội vã vào ng hắn:

- Tui xin lỗi! ko sao chứ?

- Em chơi ác wá!

- Có sao ko?_nó lo lắng

- Hi! nhìn mặt em kìa

- Tui ko giống đâu nhak!

Nói rùi nó bực bội đứng dậy, hắn vội vã nắm tay nó:

- anh xin lỗi! anh thik em!

- Thui! ko giống nữa!

- Anh nói thật mà! nhưng em thik ng khác rùi đúng ko?

- Hả? điên àk!

- Chứ ko phải em đang wen Minh àk?

- Điên vừa thui! Tui và cậu ta ko có gì cả! đừng có mà nói lung tung

- Vậy em chấp nhận anh đc ko?

- tui....._ mặt nó đỏ lên

Hắn im lặng nhìn, rồi way mặt đi:

- Em ko mún nói thì thui! em về đi!

Nó vội vàng quàng lấy cổ hắn, nói nhỏ:

- em thik anh!

Hắn chỉ cười mỉm rồi hôn nhẹ lên môi nó, Trùi hạnh phúc wá đi

30. Chương 30

Ngày hum nay nó bước vào lớp mà trong lòng cứ lằng lằng khó tả, nụ hôn của hắn vẫn còn vương vấn đâu đây, đang ngồi mơ màng thì.....RẦM..... một tiếng đập bàn đến ghê rợn, là Minh, Minh nhìn nó bằng ánh mắt như mún ăn tươi nuốt sống:

- Tôi hỏi em thêm lần cuối! Em có chấp nhận làm bạn gái của tui ko? (ax! đang tỏ tình hay hăm dọa vậy?)

Lúc đầu nó thấy hoảng sợ nhưng rồi nó lấy lại bình tĩnh, nó ko làm gì sai nên nó cũng ko sợ, đôi mắt hiền lành ngày nào của nó giờ đây trở nên mạnh mẽ và sắc đá, nó giương đôi mắt ấy nhìn Minh:

- Tui đã nói là tui có ng mình thik rồi mà!

- Vậy là em ko chấp nhận tôi chứ gì? Rồi em phải hối hận vì những gì em nói

Nó phớt lờ lời nói của Minh rồi đi thẳng ra khỏi lớp, để Minh đứng đó với sự tức giận tột cùng.....

Suốt buổi học Minh cứ nhìn nó chằm chằm, còn nó thì chẳng có tâm trạng gì nghĩ đến Minh cả lúc nào đâu nó cũng chỉ có hình bóng hắn thui, có lẽ hắn đã là 1 phần của nó ko thể nào rời xa đc.....

RENG....RENG.....RENG.....

Vừa nghe tiếng chuông nó đã chạy ào ra khỏi trường, nó thật sự mún gặp hắn, nhưng vừa bước ra đến cổng nó đã bị 1 đám thanh niên vây lấy và tra hỏi, 1 thằng trong đám ng đó tiến đến gần nó, nựng nhẹ má nó:

- Con bé này có gì mà anh hai thik dữ vậy nhỉ?_ vừa nói thằng đó vừa nhìn về đồng bọn cười khanh khách

- Mấy ng làm cái gì đó hả? Tránh ra coi!

- Anh ko tránh! Em làm gì đc anh hả?

- Mấy ng mún gì hả?

- Đơn giản lúm! chỉ cần em chấp nhận anh hai Minh làm bạn gái thì tui anh ko làm phiền em đâu!

Nghe tới đây thì nó cũng hiểu rõ ra mọi chuyện, nó ko ngờ Minh lại dùng biện pháp này để ép nó wen với Minh. Nó can đảm ngược lên đối mặt với bọn thanh niên:

- KO BAO GIỜ!

Nói rồi nó lấy hết sức lực kiểm chỗ luôn lách ra khỏi đám ng này như vì nó wá nhỏ pé làm sao mà thoát khỏi đc, chỉ một cánh tay của 1 ng nào đó trong đám ng kia thì đủ để nhắc bổng nó lên rồi, nó bắt đầu cảm thấy sợ, xài võ miệng thui, nó hít 1 hơi sâu:

- Quân ơi! cứu tui!

Thì ra nó vừa thấy Quân đi ngang wa đó, vừa nghe tiếng gọi thằng Quân liền chạy lại :

- Tụi bây làm cái gì đó hả?_ thằng Quân làm mặt hình sự, nói to

- Tao làm gì là chuyện của tụi tao. liên wan gì đến mày?_ một thằng khác trong nhóm phá lên cười

Quân hít 1 hơi thật sâu định nói lên gì đó thì 1 thằng khác trong nhóm thì thảo gì đó, rồi 1 thằng lên tiếng :

- Mày nhớ đó! rút!

Rồi cả đám dặc nhau chạy mất tiu, Thằng Quân thì cười ha hả:

- Bạn có sao ko?

- Tui ko sao! mà sao bạn chưa nói gì mà pọn nó.....

- Hi! tui có pk gì đâu

Thật ra cái thằng lúc nãy thì thảo với đám ng đó từng là đàn em của Quân, cái thằng đó nó pk rõ Quân là đàn anh của cả 1 băng nhóm lớn nên đâu có ngu mà đụng vào, mắc công làm to chuyện thì có mà chết.....

31. Chương 31

3 PM

Sau khi nó về nhà, tranh thủ học xong bài nó lại bắt taxi lên bệnh viện thăm hấn, nhưng nó đâu có pik đăng sau nó đang có 1 ng theo dõi đâu (là Minh đó) Minh ko pik cái hấn đang sống hay chết nên đi theo coi.....

Nó mở cửa phòng, trong phòng chỉ có hấn, hấn đang ôm cái laptop thì ngược lên nhìn nó, nó đỏ mặt :

- Đang làm gì đó?

- Đang chơi game, em chơi ko?

- Ko thèm! chơi mấy cái đó có gì đâu mà ai cũng thik nhỉ?

- Em thử chơi đi! zui lúm đó

- Thui chơi đi, tui ko chơi đâu

Đang tươi cười bỗng nghe nó xưng bằng ” tui ” hấn nghiêm mặt lại :

- Cái gì mà “tui” chứ?

- Thì sao?

- Phải kêu bằng anh chứ!

- Vô duyên! nhỏ tử hơn tui mà đòi hỏi gì hả?

- Nhưng em là ng iu của anh, phải nghe lời anh chứ!

- Bộ là ng iu thì phải kiu bằng anh hả?

- Ủk! phải pk nghe lời chứ!

- KO BAO GIỜ! đừng có mà mơ_ nó chu mỏ lên cãi cho bằng dc

- Ko kêu thì thui, ng gì đâu mà ngang bướng_ hấn vừa nói mắt vừa dán vào màn hình

- Ê! nói ai ngang bướng đó hả?_ nó lại gần hấn, đánh nhẹ lên vai hấn

- Á! ĐAU!__ Hấn hét lên

- Đừng có mà xạo! lừa tui đc 1 lần thui, ko lừa đc lần 2 đâu!__ nó lườm mắt nhìn hấn

- Anh đau thật mà, em cứ đánh lung tung, anh chưa lành hẳn đâu

- Thật ko đó! để tui coi! có sao ko?__ nó lo lắng

- Kaka! em dễ tin ng wá[IMG] img.*/zingforum/skin/images/smilies/MatCuoi1/MatCuoi(5).gif[/IMG]

- Anh.....

Chỉ nói đc mỗi chữ đó, bực mình nó vùng vằng định đi tra ngoài thì bị hấn kéo lại, nó ngồi gọn trong lòng hấn:

- Em vừa nói gì đó! nói lại anh nghe đi!

- Nói gì?__ nó ngây ngô

- Anh vừa nghe em kêu anh bằng “anh” mà

- Làm gì có!__ (hổ rùi má ơi)

Nó bik mình lỡ miệng nên kiếm cách chuồn chứ ko lại bị hấn tóm lại tra hỏi thì chết, nó đứng bật dậy, chuẩn bị chạy đi thì bị hấn kéo lại, đặt 1 nụ hôn nhẹ lên má nó

- Anh iu em! nhóc con!

Từng chữ của câu nói đó động lại trong lòng nó, nghe sao mà hạnh phúc wá, nó cười nhìn hấn rồi cuối sát vào tai hấn, thì thào:

- Tui cũng iu cậu nhều lúm đó!

Mặt nó đỏ lên, lấy hết can đảm, nó mạnh dạn hôn lên môi hấn rùi way đi:

- Im lặng! chơi game tí đi! đừng nói gì nữa, đừng nhìn tui, đừng hỏi tui gì hít.....

Nó mắc cỡ đó mà, ngại chết đc, nó ngồi nhìn hấn chơi game mà ko hỉu sao trái tim nó cứ đập liên hồi, nó wá iu hấn rùi.....

Ở ngoài cửa, có 1 chứng kiến toàn bộ cảnh thân mật giữa 2 ng, Minh tức điên lên như ko nói đc gì ” Thằng đó chưa chết àk? Minh này mà lại thất bại trước cái thằng nhóc con đó sao? ” Minh đang định lập lên 1 kế hoạch khác để hãm hại hấn thì bỗng 1 bàn tay lạnh toát chạm vào vai Minh, giật mình Minh way lại, là anh Quân nhà mình đây mà, Quân làm bộ mặt thân thiện, giả nai:

- Sao ko vào thăm Khoa mà lại đứng đây vậy ” kẻ ám sát”

Quân nhấn mạnh từng lời, Minh thấy lạnh cả ng. Biết mình bị lộ rùi, chẳng làm đc gì Minh đánh trống lảng:

- Nói gì vậy tôi ko hỉu?

- Còn cổ tình ko hỉu àk? ng gì mà mau wên thế!

- Thì ko hỉu thì nói ko hỉu!

- Vậy sáng nay đàn em của anh lên trường làm gì mà đông thế, trong đó còn có đàn em cũ của tui nữa đấy__ Quân vẫn làm khuôn mặt tươi cười.

Minh như biết đc mình đang đụng vào ổ kiến lửa, sẵn tiện gây sự lun, Minh nhìn Quân rồi đánh giọng:

- Lên hãm dọa Ngân đấy! Mà có ý kiến gì àk?

- Anh mắc cười thật đấy, toàn thik gây sự thui, có ngon thì đụng vào tụi tui đi rùi anh đừng trách tui ác độc

- Mà đang hãm dọa tao đấy àk?

- Kaka! Quân này từ nhỏ đến lớn chưa bik hăm dọa là gì! nói là làm thôi!

Nghe tiếng nói bên ngoài, nó tò mò bước ra nhìn, nó khá bất ngờ khi thấy Minh và Quân đang nói chuyện, ko khí căng thẳng, nó bước ra lại càng căng thẳng hơn, nó nhìn Minh với ánh mắt căm thù vì nó vừa nghe đc cuộc nói chuyện, dù chỉ là 1 ít nhưng đủ để nó hiểu ra mọi chuyện,.....BỐP.....1 bạt tai đau điếng nó tặng cho Minh, còn Quân thì giật cả mình khi thấy nó tát Minh, Quân ko ngờ nó lại hành động như vậy. Nó hét lớn:

- MINH LÀM ƠN TRÁNH XA CUỘC ĐỜI CỦA TUI ĐI, TUI KO NGỜ MINH LẠI LÀ LOẠI NGƯỜI ĐÓ!

Nói rồi nó bật khóc, nó chạy vào phòng và khóc nức nở, hấn vừa thấy nó khóc thì hoảng hồn:

- Em sao vậy? sao lại khóc hả?

Nó ko nói gì chỉ khóc vậy thôi, hấn nhìn ra ngoài cửa, thấy thằng Quân đang đứng ngoài đó, hấn cố gượng bước ra ngoài, dù chân hấn vẫn còn rất đau:

- Cái gì vậy?

- Mày khỏe chưa mà ra đây?

Thấy sự hiện diện của Minh, hấn cũng hơi lo lắng, nhưng rồi thằng Quân chen vào:

- Ra đây mà nhìn mặt ng hại mày àk

- hả? thì ra là.....

Hấn chưa kịp nói gì thì một giọng nói wen thuộc vang lên đằng sau lưng:

- Oh! sao mà đông vui thế!

Là con Ngọc đây mà, ng đi cùng nó ko ai khác mà là Phong (đây là nguyên nhân mà phi phi chưa nói gì về Phong đây) Sau khi tưởng nó đã có bạn trai, Phong tuyệt vọng và trong lúc đó Phong nhận đc sự an ủi từ Ngọc, vậy là cả 2 thành 1 cặp... keke (wen chưa nói ọi ng pik)

- Oh! Có cả Minh cơ àk! chưa bỏ cuộc àk?

- Nói gì vậy bà nội! _hấn nhìn Ngọc ngu ngơ

- Tự hủ đi! nhỏ bạn tui đâu rồi!

- Đang ở trong đó đó _ hấn chỉ tay vào phòng

- Ừk!

Nói rồi Ngọc kéo Phong vào giới thiệu vs nó, bên ngoài Minh cảm thấy xấu hổ và bỏ đi, thằng Quân thì cười ha hả, mãn nguyện wá mà, hấn thì đi vào phòng dỗ dành nó, còn con ngọc thì chẳng hiểu mô tê gì nhưng cũng chạy ào vào dỗ nó, còn Phong thì hỉ nhìn nó, mặc dù đã wen Ngọc như Phong vẫn coi Ngân là ng mà anh thâm iu suốt bao lâu.....

32. Chương 32

Hum nay là ngày hấn ra viện cũng là ngày kết thúc tháng cuối cùng làm việc của nó. Nó buồn lúm, nó mún ở bên hấn lâu hơn, nó ko mún nghỉ việc xíu nào hít, nhưng bik sao jờ? đã nói thì phải làm thôi..... Còn Minh thì từ ngày đưng độ ở bệnh viện Minh cũng ko nói chuyện với nó nữa, cả 2 trở về cuộc sống như lúc trước, mỗi ng 1 thế giới, nó cũng vậy, gặp Minh thì cũng xem như chưa bao h là bạn, cả 2 làm lơ nhau như chưa hề wen pk. Xem ra Minh cũng pk xấu hổ, cũng còn là ng có lương tâm, Minh bik mình nên dừng lại (dù ko dừng lại thì cũng ko xen vào giữa 2 ng họ đc đâu)

3 PM

Bin.....bin.....bin.....

Nghe tiếng còi xe, nó chạy ra mở cửa. Là hấn, hấn về rùi kìa, nhìn hấn nó cười tươi:

- Chào mừng cậu về nhà!

- Gì mà “cậu” chứ, phải gọi bằng.....

Ko để hấn nói hết câu nó trợn mắt nhìn hấn, ánh mắt nói lên sự đe dọa, vì sao vậy nhỉ? đơn giản thôi, mẹ hấn đang đứng kế bên mà. Nó vẫn tưởng mẹ hấn ko pik chiện 2 đứa nhưng thật ra bà lại là ng pk rõ nữa là khác. Hấn như hiểu đc ý nó, hấn mỉm cười, xoa đầu nó:

- Pk rùi! Người gì mà dữ wá!

Nó ko thèm nhìn hấn, nó cuối đầu chào mẹ hấn rùi chạy thẳng lên phòng.

Một ko gian tĩnh lặng, nó nhìn quanh căn phòng nhỏ của nó, nó dọn dẹp đồ đạc, đang gấp quần áo bỏ vào balô thì ko hiểu sao nước mắt nó lại rơi, nó nằm dài lên giường....Đúng rùi! chỉ chút xíu nữa thôi nó sẽ phải rời khỏi căn nhà có nhiều kỉ niệm giữa nó và hấn, nó mún thời gian chậm lại để nó đc ở bên hấn nhiều hơn, nhưng đó chỉ là sự mơ ước mà thôi. Bỗng.....cạnh.....tiếng mở cửa, nó nhanh tay lau đi nước mắt:

- Em đang làm gì vậy?

- Tui có làm gì đâu!

- Vậy sao quần áo lại lung tung như thế này?

- Thì đang dọn đồ

- Dọn đồ làm gì?

- Thì đến lúc phải đi rùi!

- Đi đâu?_ mặt hấn ngu ra

- Thì đi là đi chứ đi đâu!_ nó bắt đầu thấy bực

- Mà đi đâu chứ?_ mặt hấn đã ngu lại càng ngu hơn

- Cậu đang giả nai đó hả?

- Giả nai gì?

- TRỜI OI! CÓ THẬT LÀ CẬU KO BIK KO VẬY?_ nó tức jận hét lên

- Em nói gì anh ko hiểu?

- Hum nay là ngày cuối cùng của tháng rùi, tui ko còn ở đây nữa, nhớ chưa hả?

- Àk! anh nhớ rùi_ hấn thản nhiên

- Thui! ra ngoài đi cho tui dọn đồ!

- Ai cho em đi?

- O?....._ Nó ngu lun

- Anh chưa kiểm tra tháng mà, lúc kiểm tra anh đang nằm trong bệnh viện nên chưa bik đc kết quả mà

- Là..à..à...sao?

- Mẹ anh ko cho em đi đâu nhóc ăk!

- Nhưng.....

- Bộ em mún đi lúm hả?

- Ko có!

- Vậy thì tốt! thui, dọn đồ vào đi cô nương!

Trong lòng nó bấy h như nở hoa, nhưng về mặt bên ngoài thì lạnh tanh àk, nó cầm cuối dọn đồ, còn hấn thì chỉ nhìn nó cười thui, đúng là nó ngây thơ wá mà (Ngu thì có, chứ ngây thơ cái gì trời)

33. Chương 33

1 tháng sau.....

Sau 1 tháng, dày công tu luyện, tra tấn, nhồi nhét, làm đủ thứ trò trên trời dưới đất, cuối cùng kì kiểm tra tháng củahấn cũng có kết quả mỹ mãn, hấn dùng đầu cả lớp. Mẹ hấn là ng vui mừng nhất, đến nỗi làm cả buổi tiệc để đãi nó lun, mẹ nó cũng đã nói chuyện với nó, bà rất wý nó, bà cũng nói lun là bà bik chuyện giữa 2 đứa lâu rùi, nên nó có thể ở lại nhà hấn mà ko cần đi đâu cả. Ngày diễn ra buổi tiệc, buổi tiệc còn có cả Ngọc, Phong và Quân nữa, toàn là bạn thân thui

- Bác thật sự rất cảm ơn con! (thay đổi cách xưng hô rùi àk?)_ mẹ hấn tươi cười nói

- Dạ! ko có gì đâu ạk

Còn hấn thì cứ im re nhìn thẳng Quân cười tùm tùm mãi, hấn wá mãn nguyện với những gì mình đang có mà. Mọi ng đang vui về thì bỗng.....BIN.....BIN.....BIN... ..

Ai vậy nhĩ? khách àk? Hấn chạy ra mở cửa, một ánh mắt wen thuộc bước ra nhìn hấn.....là pa hấn.....pa hấn về nước rùi, hấn ôm chầm lấy pa, xa nhau lâu wá, nên nhớ đó mà, hấn chạy vội vào nhà:

- Mẹ ơi! pa về kìa!

Mọi ánh mắt đều hướng ra cổng, vẫn giản dị, thanh lịch như mọi khi, pa hấn mỉm cười với mọi ng:

- Chào mọi ng! hum nay là gì mà đông vui thế?

Ồi! một cái hôn ngọt ngào lên má của mẹ hấn dành cho pa hấn (jà rùi mà) bà tươi cười nhìn chồng:

- Ông xã bik sao ko? Thằng Khoa nhà mình đứng nhất lớp đó ôg ạk!

- Đúng nhất về cái gì?_ pahấn tỏ vẻ ngạc nhiên

- Kì kiểm tra tháng này đó, toàn nhờ công sức của con pé Ngân đấy!

Ánh mắt vui mừng của pa hấn nhìn wa nó:

- Đúng là ta ko nhìn nhầm ng mà! cảm ơn cháu nhé!

- Dạ ko có gì đâu ạk! chỉ là việc mà cháu phải làm thui mà

Rùi bỗng mẹ hấn ghé vào tai pa hấn thì thào gì đó.....:

- CÁI GÌ?_ pa hấn hét lên

Cả ko gian trở nên ngọt ngào, khó tả, ông ngược mặt nhìn nó và hấn:

- Ta cấm 2 đứa iu nhau! rõ chưa hả?

Nói rùi ông tức giận, bỏ vào nhà, nó thì vẫn chưa hoảng hồn lại đc.....wá sock.....nó nhìn hấn, nước mắt chảy dài, wá đau đớn, tình iu của nó và hấn ko đc hoan nghênh, nó bỏ chạy, chính nó cũng ko bik tại sao nó lại bỏ chạy nữa, đau khổ wá, con Ngọc thấy vậy vội vàng chạy theo nó, còn hấn cũng đứng thần ng ra, ” ko đc iu nhau là sao chứ?” tức giận hấn làm liều chạy lên lầu nói chuyện vs pa, mẹ hấn thấy vậy cũng đi theo, rốt cuộc cái ngày vui về lại trở nên như thế này đây.....Phong và Quân nhìn nhau nhưng rùi chẳng pk làm gì.....

Ở trong phòng pa mẹ hấn:

- Ta ko chấp nhận tc của 2 đứa, ta nói vậy thôi, con tự hủ và ra ngoài đi.
- Ko! con chỉ iu 1 mình Ngân thôi, pa đừng pắt ép con
- Nhưng con đã có đính ước vs ng khác rồi
- HẢ?.....Nhưng con ko wan tâm, con chỉ pk con iu Ngân thôi
- Mà.....

.....BỐP.....Một cái tát khá đau, pa hấn đã ko kiềm nổi đc cơn tức giận mà đánh hấn, điếng ng, nhưng hấn vẫn hét to, mẹ hấn đứng ngoài cửa cũng phải giật mình:

- CON CHỈ IU MÌNH NGÂN THUI, KO MỘT AI CÓ THỂ THAY THẾ ĐÂY

Nói rồi hấn chạy về phòng, hấn cố ko khóc, đây là lần đầu tiên pa hấn đánh hấn, wá ngỡ ngàng, wá giật mình, hấn như mún phát điên lên, chỉ vì cái đính ước wái wý kia mà hấn và nó bị chia rẽ ” nhưng con đã nói, pa sẽ ko ép buộc đc con đâu”

Mẹ hấn thấy vậy cũng phát hoảng, pà chạy vào nhìn chồng bằng ánh mắt đăm đăm.....

- Đính ước gì? sao tui ko pik, hay là ông ko thik con pé Ngân?
- Tui.....tui.....
- Ông thôi đi! đừng có cái kiu con nít đó nữa, tôi sẽ ko cho thằng Khoa thik ai ngoài con Ngân đâu, ông đừng có cản trở chúng nó nữa
- Nhưng con pé đó ko xứng vs thằng Khoa nhà mình
- Chứ ngày xưa tui cũng giống con pé đó, gia cảnh cũng nghèo, thế nhưng sao ông lại thương tui? pa mẹ ông cũng ngăn cấm nhưng ông có nghe lời họ ko? ông nói thử tui xem?
- Thui! thui đc rồi! ko cản trở nữa, đừng tức giận như vậy mà (sợ vợ có bằng chứng nhận lun)
- Ông nhớ đó! cản trở chúng nó thì đừng trách tui độc ác
- Pik rồi! đừng giận nữa

Mẹ hấn ko nói gì, đi thẳng wa phòng hấn báo tin vui:

- Khoa ơi! mẹ nè! mở cửa đi con

Hấn chạy ra mở cửa:

- Có gì vậy mẹ?
- Pa con ông ấy ko cản trở 2 đứa nữa đâu, đừng pùn nữa, cười lên đi con trai cưng
- Thật hả mẹ?_ hấn cười tươi sung sướng
- Thật chứ!

Hấn ôm chầm lấy mẹ hấn, xiết chặt lấy bà:

- Con iu mẹ nhất trên đời
- Ừ! pik rồi! tui đi kiu Ngân về đi, chắc nó đang bùn lúm đó
- Dạ!

Nói rồi hấn chạy nhanh xuống nhà, ôm chầm lấy 2 thằng bạn:

- Pa tao ko nói gì rồi! đi tìm Ngân thôi
- Ừ!_ Phong và Quân đồng thanh đáp

Ở một wán cafe Ghita:

- Thui! đừng pùn nữa! nín đi!

- Ba Khoa ko thik tao!

- Thui! ko sao đâu!

Bỗng điện thoại của Ngọc reo lên:

- Alô! gì vậy Khoa?

- Ngân có ở cùng pà ko?

- Có! mà sao rùi?

- Đang ở đâu vậy?

- Cafe Ghita

- Đc rùi tui tới liền!

Hắn cúp máy rùi cả đám kéo nhau đến cafe Ghita, vừa thấy hấn con Ngọc ngoắc tay ra hiệu:

- Sao rùi?__ con Ngọc tò mò

Hấn ôm lấy nó, tay lau nhẹ hàng nc mắt của nó:

- Nín đi! ba anh ko nói gì rùi! khóc oài! xấu bậy h

- Thật hả?__ nó ngạc nhiên nhìn hấn

- Ủk!

Nó nhìn hấn.....lại khóc.....giọt nước mắt hạnh phúc tràn ra, hạnh phúc wá đi!

6 năm sau

Nó bây giờ đã là 1 pà chủ trẻ của 2 shop thời trang lớn, còn hấn thì đã lập 1 chi nhánh từ công ti của gia đình ở Việt Nam, chuyện tình của họ kéo dài đến 6 năm cơ đấy, tuy trong thời gian đó có khá nhìu rủi ro đến vs họ

- Nhanh lên đi, hôn lễ sắp bắt đầu rùi, cô dâu chú rể chuẩn bị hết chưa?__ mẹ hấn luống cuống

- Xong hết rùi, bà chủ đừng có lo__ bà ** ân cần

Tên...ten...tén.....ten.....

Hôn lễ đã đc tiến hành, cô dâu bước vs bộ sarê trắng toát, trông nó bây giờ như 1 nàng công chúa, còn hấn là 1 chú rể lịch thiệp và rất chi là đẹp trai. Chú rể đón lấy tay cô dâu từ pa chú rể, cả 2 trao nhau lời hẹn ước và nụ hôn ngọt ngào chứng minh cho tình yêu của 2 đứa.....

Nhỏ em và mẹ của nó cũng chuyển vào nhà hấn ở, tại nhà rộng mà ít ng nên mẹ hấn ngỏ ý mún như vậy.....

Cuộc sống từ đây của họ sẽ trở nên ấm áp và hạnh phúc hơn

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chu-cua-toi>